ناول

بختیالۍ

عبدالقادرمجرم

خپرونکی : هیواد ادبي یون کلاسیف
الله

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمان الرحیم

د کتاب پېژندنه

د کتاب نوم	بختیالی
لیکوال	عبدالقادر مجرم
کمپوزر	عبدالقادر مجرم
د چاپ کال	۲۰۱۴
د چاپ شمېر	۱۰۰۰
بیه	۱۵۰ روپۍ

Email/ qmujrm@yahoo.com

MOB [illegible]

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ليكوال چاپ شوي كتابونه

- مات وزرى
- ژوندون او اميدونه
- داسي يې ولي وكړل
- لويه لار ده څوک به راشي
- مينه مروره شوه
- دوى هديره نه لري
- (بختيالى) همدا اثر

(c) ketabton.com: The Digital Library

تړون

دهغو شاعرانو او لیکوالانو په نوم
چې کتابونه یې ناچاپه پراته وي.دچاپ
وس یې نه لري

عبدالقادر مجرم

(c) ketabton.com: The Digital Library

1

پــهٔ بختیــالی پــوري ژونــد خپلـي دنگـې ونــې پنـډ وجود ،ښاهسـته تـګ اوور کړی وو . رمضـان خـو هـم د دې پـهٔ دنگه ونه ،پنډ وجود ، ښاهسته تګ مئین شو چې ویې غوښته .

رمضــان خپلــه هستي ،نېســتي ،ملکېــت تــر اولــې ښـځې د ناروغی پر وخت جارکړو د پلار ،نیکه ورپاتې مځکه یې تولـه د بختیالی پهٔ ولور کې د دې پلار ته ورکړه ،کله چې یې بختیالی را وادهٔ کړه

یو د کلي هغه سرای چې درې خونې د شمال لـه لوري پهٔ کې لوېدلې وې پهٔ هغو کې هم ده دوو خونو سرونه پټ وو چې پهٔ یـوه کې لا تـر اوسـه دروازه نـهٔ وه د دریمې خـونې دېوالونـه پوره وو ، خو پر سر یې نور هیڅ نـهٔ وو یو شاتیر پر پروت وو چې دېرو لمرنو او بارانونو تـک سپین اړولی وو ، چارپېره دېوال یې یونیم ګز جګ چې سر یې د بارانونو اوبو ورسره وړی وو ، د سرای دروازه یې د سهېل پهٔ لور وتلې وه .

څلورګزه مخته د ملکداد د خونو شا را الګېدلې وه د ملکداد د هرې خونې د شا لورته یوه یوه غټه موری درلوده چې د انارو

(c) ketabton.com: The Digital Library

نرۍ، نرۍ لښتې يې په کې نيولې وې چې د رمضان د سرای د
ختيځ هم د لوېديځ له لورې د دغه ځمکه پر ته وه.
دا چې رمضان بې له دې سرای او په دې سرای پورې ځمکې
بل هيڅ هم نه درلود ځکه يې د بل مزدورۍ او بزګرۍ ته ملا
تړلې وه
بختيالۍ ډېرې ورځې ورته وويل "زه به هم په کښت
کرونده کې کار در سره کوم" خو د دغه «هو» پر خوله نه راتله، دا
چې کښت له کوره ډېر لرې و ځکه دی وېرېدو چې داسې نه
وي بختيالۍ ته څوک په لاره کې ودرېږي يا لاس ور واچوي
په شرمونو به مې وشرموي.
رمضان بختيالۍ ته د مرستې اجازه نه ورکوله وجه هم دا
وه.
بختيالۍ هم پوهېده چې مېړه مې د داسې سوچ سړی نه دی
چې "ښځې دې له خپلو خاوندانو سره په کروندو کې مرسته نه
کوي" دا پوهېده چې "خلک تړول ګوته په غاښ ما ته حېران
حېران ګوري"
يوه ورځ خو لا داسې هم وشو چې څو ځوانان په لاره کې يو
ځای سره ناست وو، کله چې بختيالۍ په لاره تېرېده يوه ور
پسې ږغ کړو "له نظره مه شې" دې يې هيڅ جواب ور نه
کړو، په تلو تلو کې يې پر دا خندل دوی خواران څه خبر دي
چې دې د ځان هغه عيب خوندي ساتلی دی کوم چې د دې د
ښکاره ښائيست" توهين کوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

داسي بهٔ هم نهٔ وو چې د دې تولو بهٔ نيت خراب وو ، د هر به شاهد پهٔ دې نيت پهٔ لاره کې ناست وو چې دا ماځيګر اوبو ته ځي د تګ ننداره بهٔ يې وکړو د دوی پهٔ نيت بهٔ خدای خبر وو؟.
دې ځکه پروا نهٔ پهٔ کوله چې و دې ته خپل ښائيسته تګ له وختونو وختونو معلوم وو او هم يې دا يقين وو چې دا خلګ زما د قدمونو ننداري ته ناست دي ننداره يې کوي.
پهٔ دې ډول ځو کلونه تېر شول ، اوس نو بختيالۍ د دوو ماشومانو مور وه ، يو سړی چې دې پهٔ دا ځو کاله نهٔ وو ليدلی لکه د دې لېورزی.»
چې د دې د مېړه د ميراث خوارهٔ زوی وو» اوس اوس له جېله راغلی وو.
له دې سړي د دې د هر بد راتلو لکه د ملکداد چرسک تل بهٔ يې پهٔ لاره کې ناست وو ، يوه لوړ ښت قد ،نری وچکی مخ ، ژړ لوی غاښونه ، تارتار ږيره بهٔ يې ښه پهٔ تېلو ننولې وه (د هره غوړه کړې) چې چوغی سترګې بهٔ يې تر ورځو پوري پهٔ رنجو توري وې.
چې دابهٔ ورنژدې شوه دهٔ بهٔ پر غوړ لاس کښېښودو پهٔ لوړ ږغ به يې کاکړۍ غاړي وويلي

لـــکوې د پښو نو کـــان
خواره سي غرق د کو ځوانـان
پـــهٔ نـوکـان وهـي لـمـن
لاره ژړ غـارګي د خـــاؤلـــن
ښائسته دی ولنګ پـهٔ بـوره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــ کېنې راځي اوبــولــه

دي ته بهٔ هغه متل وریاد شو "زړهٔ پهٔ داسې ځای کې دی چې لمر یې نه دی لیدلی" کله کله بهٔ یې له غاړو سره سره نور هم څهٔ نهٔ څهٔ وویل

"ستا د لاسه خو زما خوب تښتېدلی دی تل مې ستا اند ښنه وي....". څو څو ورځې یې پوه کړی سړیه ولې داسې کوې خپل کار کوه د عزتمنې کورنۍ یې مهٔ د خپلې کورنۍ عزت اخلهٔ . مهٔ زما او زما د مېړه نیت سرهٔ بدهٔ وه . که د کلې خلګو و لېدلې بیابهٔ ته پهٔ خلګو کې پهٔ کومو سترګو ګرځې او زهٔ پهٔ کومو او یا زما مېړهٔ ولیدې ؟.

سړې سر نهٔ خلاصاوو ، ډېره یې سترې کړه ، یوه ورځ یې مېړهٔ له کوره ښار ته لاړ خواښې یې د د باندې وتو نهٔ وه ، غتهو کې ناسکه "لور زرینه ،زوی خاخان" ته یې وویل که (انا) چېرې پوښتنه کوله ورته "وویاست اوبو ته لاړه راځي " وړوکی زوی یې پهٔ غېږ کې واخیست پهٔ ځغاستهٔ له یوهٔ او بل دېوال سره د ملکداد تر کوره ورغله دایې د مېړهٔ د میراث خوارهٔ کور وو چې دې کله هم پهٔ سترګو نهٔ وو لیدلی د ملکداد له ښځې چې یې پوښتنه کوله ، د هغې پر ځنګانه یې پروته ډوډۍ ، تر مخ یې د شلومبو ډکه کونجۍ لیده.

پوښتنه یې ځینې وکړه "برېښمین چېرې دی" (ملکداد)

د ملکداد ښځهٔ چې د شلومبو کونجۍ ته یې لاس وراچا وؤ "پهٔ هغه خونهٔ کې دی"

(c) ketabton.com: The Digital Library

بختیالۍ چې پړونی یې پر مخ سما وۀ پۀ هغه خونـۀ ورد ننه شوه

ملکداد چې ډېره پښه یې پر هغه بلنه اړولې ؤ. "ښت ته پروت سپیني غټې تسپې یې پۀ یوه ګوته اړولې پټکې یې پر بل بالښت ورته پـروت وو ده د پټکـي د پـر سر کېدلو هڅه کوله چې را پورته شو پټکی یې پر سر کاوۀ "بختیالۍ ته او زموږ کور؟" له روغبړه پس

بختیالۍ له شرمۀ کښته کتل ناسته وه ډېر د زړۀ پۀ زور یې د زوی کېسه ورته وکړه.

ملکداد د مسخرو پۀ ډول له ورې خندا سره ورته "وویل زړۀ بۀ یې درسرۀ غواړي"

بختیالۍ چې د دۀ لخوا د پړوني څاک نیولی وو د پړوني هغه څاک یې پۀ غاښو کې ټینګ ونیوو خپل ماشوم یې پۀ غېږ کې واخیستو ولاړه شوه، لـه ډېره تهره یې سر د دروازې لـه چوکاټه وواهه.

ده پۀ کټ کټ وخندل "زۀ به یې پوه کړم".

پۀلاري یې له ځانـۀ سرۀ فیصله وکړه چې پلار او زوی سره خبر دي پۀ دې بلۀ ورځ چې اوبو له لاړه، د کلي ښځو ورپوري خندل. تو کې یې ورسرۀ کولې "خواره شې ته یې څه پروا کوې لېورزی دي دومره پۀ حق راست دی تېول ماځیګر پۀلار: کې درته تېر کړي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

بختيــالى چـې پـهٔ لاس رسـى کشــوله لــه (څــا) يــې اوبــه راکښلې، کټ کټ وېې خندل، "دی هم غواړي چې د رمضان چل و رسره وکړم".

يوه بله ښځهٔ چې کليوالـه او همځولې يې وه، د پوزې چارګل يې سما وؤ "له هغهٔ سرهٔ دي څنګه چل وکړی؟".

بختيالى چې له (څا) راکښلي اوبه پهٔ ګوډي کې تويولې پهٔ کيسه يې شروع وکړه.

"رمضان چې زهٔ نه وم غوښتې، يوه ورځ پهٔ غرهٔ کې پهٔ مخهٔ راغلى ما او مور بوتي کول، دى به نو هم خود پهٔ يو کار پسې وو، تر ما چې تېر شو، پهٔ تلو تلو کې يې تر شا ډېر ډېر راکتل ، پر يو هسک ځاى کښېنستو، ما ته يې له هغه ځايه کتل، زهٔ او مـور روانې شوو، دى تـر هغـه وختـه پـر هغـهٔ ځاى ناست وو، تر څو موږ پهٔ کېږدى دننه شوو.

ماښام دى هم راغلى زموږ کېږدى ته ودرېدو، نارې يې کړې" مسافر يم د اودس اوبه که مو راکړې؟".

اوبه مو ور کړې، پلار مې پر کور نه وو، شپهٔ يې وکړه، سهار يې مورکى ته دا کيسه کړې وه "ښځه مې وفات شوه که دې دا لورکى را کړې واى؟" زهٔ نـهٔ وم خبره چې دى او بابا له ماپهٔ پټهٔ کې تر ډېرهٔ سره نژدې شوي دي . لـه هغې ورځې پس چې بهٔ زهٔ له کېږدى را ووتم پهٔ هغهٔ لور بهٔ مې وکتـل سړى بهٔ پر هغهٔ لور ځاى ناست وو.

يوه ورځ مې پـړى پـر اوږه کـړو د بوټو پهٔ بهانه له کوره را ووتم، سړي ته ور غلم لاس مې له خولې ورته واخيستو ته شرم

(c) ketabton.com: The Digital Library

نهٔ لرې سهار راسې پر دې ځای کښېنې تر مابنامهٔ د چا پهٔ عزت کې نهٔ یې د خلګو عزتونهٔ اخلې .....". سړې خندل سوکه سوکه زما پر خوا را روان وو سړی سم دستې را وغورځېدو ماته یې لاس را واچاوو ،ما هم غېږ ورباندې وګرځوله،دی زما له زورهٔ ناخبره وو،خوارکی مې و مځکه ته کړی،پهٔ هغهٔ له کوره راوړې پړې مې ټینګ وتاړهٔ، زهٔ کور ته لاړم مور ته مې کېسه وکړه مور زما د خبرې له اورېدو سرهٔ سم څرخې وغورځاوهٔ.

"پر خوله لاس ونیسه چې و بل چا ته وه نهٔ وواېې، زمونږ له دې سړې سره خبره روانه ده تا ورکوو ...."زهٔ حقه حېرانه کښېښستم دلته نو پر ګودر ټولو ناستو ښځو پهٔ کټ کټ خندل

یو بلې ته ویل خورې تر اوسه مو اورېدلې دې چې یوې ښځې سړی غو ځار کړی دی دا ترل خو یې هوس وچ کړې".

بختیالۍ چې د (ځا) رسۍ را خلاصه کړه دوی یې کښېنولې چې تاسو یو ګړی پس راپسې راسۍ زهٔ دې ګورم که وو بختیالۍ چې راغله دی پهٔ لاره کې ناست وو دې ګوډی پر لوړه کښېنوی د دهٔ پهٔ خوا ور روانهٔ شوه"د دهٔ زړهٔ د خوشالۍ ټوپونهٔ شروع کړو چې کار جوړ شو"دا چې ور نژدې شوه تهٔ شرم نهٔ لرې د وودې و رسۍ ته یې لاس کړو.

څوک چې شرم نهٔ لري له هغو سره بختیالۍ داسې کوي چې ورسېده دی ولاړ شو دې غېږ پر وګرځوله ومځکه ته یې کړی هغه را اخیستې رسۍ یې پر واړوله ټینګ یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وتاړهٔ راکش یې کړی د لارې منځ ته دې خپل ګوډی پهٔ سر کړی روانـهٔ شوه د دهٔ زورونـهٔ، زاری وې، د خدای د پاره خلاص مې کړه څوک به مې ووینې بیا مې توبه ده داسې به نهٔ کوم یو ګړی وروستهٔ شاته پاته ښځو د دې پر دروغو خندل را روانې وې یوې څه ویل بلې څه؟ چې پهٔ لاره کې یې چرسک تړلی ولیدو ټولې حېرانې شوې.

چرسک پهٔ خپل زور او چل د خلاصېدو هڅه کوله هم یې وښځو ته زاری شروع کړې د خدای د پارهٔ خلاص مې کړی. ښځو له ډېرو ګپو پس خلاص کړی بیا چې بهٔ هر وخت ښځو ولیدی ور پسې ناره بهٔ یې کړه "بختیالی چرسک هغه دی "وایې خبرهٔ چې تر نهه غاښه ووځې تر نهه غرهٔ اوړې سو که سو که د چرسک پهٔ تړلو د کلي نر او ښځه ټول خبر شوو او هم د چرسک مور او پلار ....

(c) ketabton.com: The Digital Library

2

بختیالۍ سهار وختي ولي جامې پټکی ،سدرۍ ور کړه رمضان ماجت (جومات) ته لاړ.
بختیالۍ ژر ژرخپل لمونځ وکړو ماشومان هم را ویښ شو په بستره کې یو ، بل ته خپل په نکریځو سره لاسونهٔ ښکاره کول.
دې تودې (ګرمې) اوبهٔ ، یو لوی تال راواخیستو پر خپله لور یې دېغ کړو.
"زرینې ته را پورته شه زهٔ دې د (انا) سر ور پرېولم تهٔ بهٔ اوبهٔ پر اچوې"زرینه له څه ځنډه وروسته راپورته شوه لاس یې له نکریځو پرېولو.
خپلو سرو لاسونو ته یې کتل چې اوبهٔ یې پهٔ لاس ورکړې دې خپله خوانښې پهٔ غېږ کې راپورته کړه وړوکې لور یې اوبهٔ پر تویولې سر یې ورپرېولی ښې پاکې جامې یې پهٔ واغوستې شا وخوا یې بالښتونه ورکړو کښې یې نوله.
د خوانښې تر خولهٔ یې دا لفظونه دا یې را وتو چې هسې دا پهٔ پوهېده"رمضان چېرې دی" مورې هغه ماجت ته تللی دی نن د لوی اختر ورځ ده .

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې د بختيالۍ او خوابنې خبرې ختمېدې د رمضان تږوخې شو دننه راغلی د مور د منځلي سر، پاکو جامو د ېر خوند ورکړو دا هځه يې وکړه چې د خوابنې په حق راسته نږور په غېږ کې ټېنګه ونيسي پر تندي يې مچ کړي خو داسي يې ونه کړو خپل واړه يې په سترګو شو.

د څپلۍ له کبنو سره سم يې پر مور غږ وګرځوله مورې" د اختر دې مبارک شه".

بختيالۍ ته يې مخ ورواړوو بنځې "د اختر دې مبارک شه".

له زرينې سره يې په لاس د اختر مبارکي وکړه

خپل واړۀ واړۀ زامن يې په غېږ کې پر يو،بل ځنګانه کبېنول بختيالۍ پياله ورډکه کړه.

رمضان له ورې خندا سره سره په خواږه نظر ور کتل "بنځې چای خو مې په ماجت کې وخوړې"

بختيالۍ چې په نکريځو سره لاس کې هګۍ ورمخته کړه.

"تۀ دا پياله درپورته کړه يوه هګۍ بۀهم ورسره وخورې".

رمضان چې يې هګۍ له لاسه نيوه "بنځې هګۍ دا هلکانو (ماشومانو)ته ور کړه". ماشومانو په يو ږغ ويل بابا مات يې راکړه،بابا ماته يې راکړه

رمضان چې هګۍ سپينه کړه نيمه يې يوه نيمه يې بل ت ورکړه که يې څۀ هم مور هسې خوله خوځوله دوی ورسر پوهېدو چې دا وای.

"رمضانه زويه اختری خو بۀدي کړی وي که څۀ هم د په غوږ بنه نۀ اورېدو رمضان يې غوږ ته خولۀ ورنږد

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړه ، نهٔ موري اختری له څه دی چې د اختري روپۍ واى ته
بهٔ دلته پهٔ بستره کې ناروغهٔ راته پروته وې "رمضان بیا د
مور پهٔ خبره له څو واره پس پوه شو "زویه له یو چابهٔ دي
پهٔ پورکاوۀ"
رمضان موري "اوس خو ښځي له پورو د سر تر ښکره شوم
څوک پور نهٔ راکوي "دلته یې له تږخي کولو سره سا سمه
شوه پهٔ اوله خبره یې پوه شو.
"زویه چې بختیالۍ راته وویل موري نن د لوي اختر ورځ
ده ، زړهٔ مې ډېر ښه شوو چې نن بهٔ پر وور پخه (ینه)
وخورې د خولې خوند بهٔ دي پهٔ ښه شي هغه ته وای اختری
مې نهٔ دی کړی ، خېر ګاونډیان بهٔ برخه راوړي پهٔ هغه کې
بهٔ د ینې خاشه وي بختیالۍ لوري چې را یې وړه پهٔ مالګه
یې ښه تروه کړه د خولې خوند بهٔ مې لږ پهٔ سم شي"
رمضان نور څه کولای شو بس (اوف)بهٔ یې کړو ، د مور بهٔ
یې وارنه وو لوري یو چا برخه نهٔ راوړه؟.
بختیالۍ "نهٔ موري چې رایې وړي زهٔ یې دستي در پخوم"
ته یې غمه شه د ګاونډیانو برخې وخنډې دي (ناوخته) شوې
، دوی د مور پوښتنو دومره سترې کړو چې اخیر یې پهٔ
لویه ډیره پهٔ ژړا شروع وکړه.
بختیالۍ ورنږدې شوه "سریه پهٔ ژړا یې سر نهٔ سره ورځي ،
داسي به وکړو ، چرګ خو لرو هغه به ور حلال کړو (ینه) بهٔ
یې پر وور ورپخهٔ کړو دا یې پهٔ خوند څهٔ پوهېږي؟.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رمضان د بختیالۍ پهٔ خبرو لږ دادهٔ شو سترګې یې له اوښکو پاکې کړې زرینه ته یې اشاره وکړه دواړه سوکه وو تو پلار او لور دواړه پهٔ چرګ پسې څغاستو. بختیالۍ خوابښې ته ناسته وه، د همسایه ماشوم برخه راوړه، بختیالۍ ته یې وویل "تروري (ینه) هم پکښې ده مور مې ویل دا بهٔ پر وور پخه کړي، دوی اختري نه دی کړی، زرهٔ بهٔ یې ورته کېږي" دې هغه برخه راوړه زر زر یې وور بل کړی پر (ینه) یې مالګه واچوله پر وور یې کښېښوله هغې ته ناسته وه. لور و مېړهٔ یې له خوا او خاطره وتلي (هېرشوي) وو، چې د لور یې چغې شوې دا ورولاړه شوه د سرای تر دروازې ورتله لور یې دروازې ته را ورسېده پرونی یې پهٔ لاس کې وو پهٔ ژړا کې بېرته وګرځېده هله مورې بابا (ځا) ته ولوېدو دې هم ورسره چغې کړې دواړه (ځا) ته پهٔ څغاسته ورغلې هغه د وختونو زاړه (ځا) ته. هغه (ځا) چې د یاغي شنو کوترو د اوسېدو ځای وو. تر هغه د (ځا) پر غاړه لېونۍ ګرځېدې.

تر څو چې کلیوال یو یو راتلو د چا لاس پهٔ وینو سره، د چا پهٔ وینو سره چاړه پهٔ لاس کې، چا د یو پر توک بر سېره بل اغوستی، د چا برخې پهٔ لاس کې که هر څو یو له بله پوښتنه وکړه چې څه دول (ځا) ته ولوېدو له (ځا) یې څه غوښت؟ یوه زرینه خبره وه هغه پهٔ چغو سر وه لکه لېونۍ پر (ځا) چاپېره ګرځېده چې کلیوالو د شنو یاغي کوترو همسایه رمضان مړ را وکښو ماجت ته یې یو وړی یو غټو کې زوی ورسره لاړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا او لور کور ته راغلې خونه له دوده (لوګي) داسي ډکه وه چې ببخي سترګو دیدنه کا ؤو ،وړکي زوی یې ژړل دې هغه را پورته کړی پهٔ غېږ کې یې نیولی وو ،اوښکې یې پهٔ ماشوم کې تویېدې لور یې د خوني د وره پرده پورته کړه چي دود (لوګی) کم شو دې خوابنې ته وکتل تر خولهٔ یې ځګونه راغلي وو، دې ماشوم بېر ته کښېښوی خوابنې یې را پورته کړه خولهٔ یې ور پاکه کړه او بهٔ یې پهٔ خولهٔ کې سو که سوکه وراچولې چي څه یې سا سمه شوه هغه (ینه) یې ورولـه پـهٔ خولهٔ کي یې ور کوله چي کله بهٔ یې سا سمه شوه د رمضان پوښتنه بهٔ یې کوله دوی بهٔ ورته وویل موري وتلی دی راځي . تر هغه ورځي چې دا یې هم پهٔ رمضان پسي خاموشه کلي (هدیرې) ته یوړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

3

بختیالۍ سهار وختي وور بل کړی وو، د نغري پر غاړه یوازې ناسته وه، خپلو ویدو ماشومانو ته یې کتل.
سترګې یې له اوښکو ډکې وې دا فکر یې کاوو "چې نن به یې څوک را پورته کوي، اول خو به یې پلار له ماجته راتلئ، یو یو به یې په ناز را پورته کاوو".
زرینه له دباندې راغله "مورې! دینک کاکا راغلی".
دینک په زرینه پسې لنډ په خونه را دننه شو، د نغري پر هغه بله غاړه کښېنستو.
دینک "بختیالۍ دا صلاح مې درسره کوله که ستا خوښه وي، زه به رپورټ وکړم".
بختیالۍ چې له چائینکې سر پورته کړ، بیرته یې پر کښېښودو، د خپل لاس بنګړي یې کښو "نه کاکا، زموږ رپورټ یوه مانا نه لري، نه سړی وهل شوی دی نه ویشتل شوی، په (ځا) کې لوېدلی دی، دا پر دې زورورو څوک اړوي چې تاسو وژلی دی".
دینک له چای پس اچولی نسوار تو کړه، نه زویه زه ودې ته حیران یم دومره لرې یې له کوره (ځا) ته څنګه بوتلی؟.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بختیالۍ چې د چای پیالې ډکې کړې، کنبلې بنګړي یې سره یو ځای کول "کاکا زرینه وایي چې موږ له کوره ووتو د ملکداد د چرسک نارې او اشارې یې وې چې هله یو څوک په (ښا) کې ولویدو.

زه او بابک چې ورغلو، بابک (ښا) ته سر ور ښکاره کړی دی له شا پسي پورې واهه، کاکا زرینه مې پوه کړې ده چې پر خوله لاس ونیسه او ګوره، ګوره چې دا خبره وچاته ونه کړې، پښتانه وایي «تېز په تاځیله نه نیول کیږي» کار به له چله اخلو".

دینک چې په لاس کې خلی په وور کې غورزاوه زه خو وایم " ریورټ به ښه وي".

بختیالۍ په قهر او ګونجې تندي ورو کتل "کاکا خو درته ومې ویل، له دې څه به کار په چل اخلو، نور وس خو زموږ نه په رسیږي".

دینک ولاړ شو، خپل تور خیرن، خلاص شوی پټکی یې پر سر پیچلی "سمه ده، لورې چې څنګه ستا خوښه ده، خو دا یوه خبره یاد لره، پر ما چې دې هر بار ږدی، زه هم په شپه تیار یم، هم په ورځ".

چې دی ولاړېدو د بختیالۍ مور او پلار هم راغلو، مور یې دلې په چغو شوه، پلار یې ماجت لاړ، په ماجت کې پر فاتحه چې دعا وشوه، له دعا وروسته یې ملکداد ته مخ ور واړاوو، پوښتنه یې ځینې وکړه" دا واقعه څه وخت پېښه شوه، او دا له (ښا) د اختر په ورځ څه غوښت؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملکداد له بلې دعا وروسته چې خلګ رخصت شو "زما دا شک دی، دومره وختي چې (ځا) ته ورغلی دی، د کوترو د نیولو هڅه یې کوله ، د دهٔ غریب خو مور ناروغه وه، یو چا بهٔ ورته ویلي وي چې د کوترو ښوروا یې ښهٔ ده.

ورځ یې پر فاتحه تېره شوه ، ډوډۍ یې د ادم خان پهٔ کور کې وخوړه، د ماخوستن له لمانځهٔ چې راغلی، له بختیالی یې پوښتنه وکړه "لورې! دا اوس ځنګه پښبه شوې ده؟،دهٔ د اختر پهٔ ورځ له (ځا) څهٔ غوښت؟".

بختیالی چې یې بالښت و ځنګ ته کېښښودی، کښښستنه تو له کیسه یې ورته وکړه.

دی هغه ډول ناست وو "لورې! زهٔ څهٔ چل وکړم؟. له ما خو یې ورخونه یوړل".

بختیالی چې سترګې یې د مور پر خوا واړولې "بابا تهٔ او مورکۍ صبا خپل کورته لاړ شئ.پهٔ کیسه کار مهٔ لره.زهٔ پهٔ خپل کار پوهېږم، وماته ښهٔ درک راکوي، تاسو کار مه پهٔ لرئ".

"لورې! پهٔ دې زهٔ ښهٔ پوهېږم. چې تهٔ تر ما ښه پوهېږې، ځکه خو تل له خانه سره دا وایم .کاش! دا مې لور نه زوی وای".

بختیالی: "یو خو ستا لاس نهٔ پهٔ ښبلي، بل زهٔ پر دې ویرېږم ماشومان را وژني".

دریم ماښام یې: مېرهٔ میراث خور، ملکداد کورته ورغلی "بختیالی دا ماشومان در روان کړه، درځه کورته. ځهٔ کوې چې له دې ورو ماشومانو سره، پهٔ دې تورو دېوالونو کې ناسته یې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هلته به دې لږ له ښځو سره خوله پرې وي، لږ به دې پام په بله شي".

دې لرګي ته لاس کړو "وزه، ته چې د ماشومانو له غمه مړ کېدای، پلار به دې نه ور وژلی".

ملکداد چې په غاښو کې نیولي د بربت وېښتان پرېښول "نه بختیالی، ته هسې بدګمانه شوې یې، ګمان مه کوه، ګمان د ایمان زیان دی".

دا ورولاړه شوه چې د لرګي وار یې پر کاوه، دی ووتو.

بختیالی چې څو ورځې پس ورغله سنګین ته "په ما خو ته خبر یې، مېړه مې مړ شو، بل سړی زه نه لرم، چې ستا فصل در پالي، دا فصل له یو مسلمان وراوله چې بیه یې کړي چې څومره مې حق جوړېدو هغه را کړه".

سنګین که څه هم غځېدلې پښې را ټولې کړې. بیرته یې هم یوه پر هغه بله واړوله، را پورته نه شو.

بختیالی هم دا محسوسه کړه چې دی وایي زه هم یو سړی یم "سمه ده خورې. هغه ورځ ملکداد هم راغلی، دا ستا وراسه یې کوله".

بختیالی که څه هم د سنګین له خوا د پړوني څاک نیولی وو، بیا یې هم سنګین یوه سترګه لیده " نه نه وروره. ګوره چې ملکداد ته یې ور نه کړې".

سنګین چې د دې یوه ښکاره سترګه ته کتل" سمه ده خورې، زه به یو څوک پیدا کړم چې بیه مې کړي. ستا روپۍ به وروړ کور ته درو وړي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

سنګین څو ورځي پس کورته ورغلی، لس زره روپۍ بې ور کړې" خوري ستاسو فصل خو دریم په ځلیرویشت زره بیه کړی. په ځلیرویشت زره کې ستا دریمه، اته زره کېده، ما لس زره در کړې".

بختیالی هغه روپۍ ور نیولې "درروه کور دې ودان".

ځلور میاشتې بې په دې تورو دېوالونو کې په دې تیرې کړې چې دا راز ځان ته معلوم کړم ، د پنځمې میاشتې په اوله شپه ځلور، پنځه سپین ږیري، یو د کلې مولوي صاحب راغلوؤ. له روغبړه پس مولوي صاحب له جېبه تسبې را وکښې. تسبې بې بیرته وجېب ته کړې چې په خبرو بې داسې شروع وکړه

"بختیالی شکر دی موږ خدای مسلمانان پیداکړي یو. مسلمانان چې دې تر دې ټولو انسانانو افضله دي،هغه په دې چې په دین د اسلام دي .... اوس به د مطلب خبرې وکړو، بختیالی زموږ په مذهب کې داسې دي چې کومه ښځه د مړونبې وي. هغه ښځه به ضرور مېړه کوي، موږ د دې د پاره راغلي یوچې خپلې غاړې خلاصې کړو".

بختیالی چې پر خپل ویده زوی کالی سماوو "مولوي صبب! تاسو ته دې خدای خېر در کړي. دا ښه شو چې تاسو راغلاست، زه مو پوه کړم ،اوس به مېړه ضرور کوم. یو خو به ځان له عذابه خلاص کړم بل به مې ماشومان را ساتي.خو یو څو ورځې به وماته مهلت راکوی چې زه سوچ وکړم. څوک زما د پاره ښه دی. هر څوک چې زما خوښ شو، زه به درته ووایم. له هغه سره به نکاح را وتړئ".

(c) ketabton.com: The Digital Library

مولوي صاحب چې دوباره راکښلې تسبې جېب ته اچولې"بختیالی! ته پرېدي خلگ څه کوې، دا خپل میراث خوار دي بې واده ځوان زوی ناست دی، هغه وکړه، روپۍ ورسره ډېرې دي، د هیڅ کمی به ور سره نه وي".

بختیالی چې سرکښته ځړولی وو. د نغري پرغاړه بې په واړه خلي لیکې کښلې "نه مولوي صاحب دا سړی خو بېخي نه کوم، دا زما د مېړه قاتل دی".

مولوي چې لاس سره مروړل "بختیالی نخرې مه کوه، دا سړی دي خدای قریب کړی دی".

بختیالی چې په لاس کې وړه لښته، په جار کې وغورځوله "مولوي صاحب! نه بې کوم چې پر سر بې را وتړی لا هم".

مولوي صاحب چې مخ مجو(مجید) ته ور واړوو "بختیالی ستاخوښه ده، ملکداد خو هم ښه در معلوم دی. که بې په رضا زوی نه کوې، سبا دي په زور په کوي".

بختیالی چې مخ بې ماشومانو ته واړاوو "مولوي صاحب! پښتانه متل کوي، وایي «پر لمانځه مي ودروې ته. وایي به بې څوک".

مولوي چې پر بېره لاس تېراوو، سترگې بې په بختیالی کې وې "بختیالی مور سوال درته کوو، مه ځان بې شرمی ته جوړه وه، مه دی، سبا ک. بدنامه شوې. بدنامي خو دي د دهٔ ده".

له دې خبرې سره سم ولاړ هم شو، د سرای تر دروازه ووتو. بختیالی هم پته او سوکه ، سوکه په لځو پښو ورغله، د سرای

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دروازه کې. و یونیم گز دېوال ته پته ودربده،دوی سره رېغېدو. خبره مجو (مجید) اکا کوله".

مولوي صاحب دا خبره لکه چې رېښتیا ده چې دا سړی د ملکداد زوی وژلی دی".

مولوي صاحب "هو مجو په دې کې شک نشته. وماته په خپله ملکداد وویل".

مجیداکا "مولوي صاحب! بیاخو پکار ده چې موږ په دې خپلو ډېرو کې تو کړو چې پر نیمه شپهٔ، د وړو یتیمانو په کور کې ناست یو. ومور ته یې سوالونه او زارۍ کوو چې تهٔ و یتیمانو ته د پلار قاتل ور پلار کړه".

مولوي صاحب "مجو موږ خو یې د را روان وخت غم کوو. موږ وایو چې سره میراث خوارهٔ دي، گوندي دا خبره ورکه شي. پهٔ را روان وخت کې بهٔ بیا گزگ نهٔ کوي.

مجو ما هم اول داسې محسوسوله چې بختیالی نهٔ ده خبره. لکه ځنگه چې پهٔ سړه سینه رېغېدم. مجو که څهٔ هم زهٔ غلط وم چې بختیالی نهٔ ده خبره.

مولوي خیر دی خبره دي وي. پرېږدی چې څو شپې نخرې وکړي بیا بهٔ خوشاله وي، د ملکداد زوی بهٔ کوي.

مجو تهٔ خو خبر یې. د ملکداد تر مخ ډېر لوی. لوی سړي نه ئې رېغېدای. بختیالی خو هم څهٔ بالښته نه ده".

مجیداکا: "مولوي صاحب! کومه بالښته؟".

مولوي صاحب "ولي نهٔ دي دي اورېدلي ....

قام دی هرڅه ستونزې لري‌نسته پر تاجنگ کوي بالښته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماخیګر وهی لمر تانګه پر تابالښته جنګېده
لچ یې مات وی دا ورغښته تر مړو بهه وه بالښته".

دې غاړو و بختیالۍ ته دومره حوصله ور کړه چې راغله پر بستره داسې وغځېده، لکه له دې سره چې هیڅ هم نهٔ وي شوي، تر سهاره پهٔ خواږه خوب ویده وه. سهار چې را پورته شوه، سترګې یې رڼې وې. داسې یې محسوسوله لکه دا چې بالښته وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

4

څو شپې پس چې بختیالۍ یو سهار را پورته شوه، د
پلار د کور سودا ورولاړه شوه، مرغسن وو (نرۍ وریځ) چې
د کور د خونې دروازه یې کولف کړه، را ووته د
خپلو ماشومانو تر غوږو یې څادرونه وتړل، روانه شوه.
په لارې چې څه لاړه اسمان ته یې وکتل، وریځې بنهٔ ځان سره
ور کړی وو.
یو ځل یې لا دا اراده وکړه چې بېرته وګرځه، نن ورځ
سړېچنه ده (سړوکې) بیا یې توکل کړی ماشومان یې په مخه
کړو، روانه شوه.
غټوکي لور او زوی یې بنهٔ وو، هغه ډېر وړکی ورور دوی په
غېږ کې یوار یوه بیا بل اخیستو، هغه لږ غټوکی دې په غېږ
کې اخیستی وو.
یو وخت چې یې پر پښو روان کړی، لورکی یې تر لاس نیولي
وو، د بختیالۍ ور پام شو، کمیس یې په غاړه وو، پرتوګ
یې نه وو.
د لارې په منځ کې کښېنستو، غوټه یې خلاصه کړه، دلته یې
پرتوګ په ور په پښو کړی، سوکه، سوکه د ماشومانو په تګ
ورسره روانه وه، ماپښین به وو چې پراخ راغه یې په سوکه،
سوکه تګ پرېکړی، د غرهٔ لمنې ته ورسېدو، د انا ګیانو پر
چینه کښېنستو، غوټه یې خلاصه کړه، ډوډۍ یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

راواخيسته، پياز يې سپين کړی ، ډوډۍ يې پوري وخوړه،ماشومان او ځان يې پهٔ لپو اوبهٔ کړو ، هم يې د ماپښين لمونځ وکړی بيا يې مخه وکړه.

اوس نو د بابا کور ډېر لرې نهٔ وو ، پهٔ تلو، تلو کې د ما شومانو و دې ته پام شو، ناره بهٔ يې کړه ،له هغې خوا بهٔ پهٔ دره کې ددوی ږغ بېرته راغبرګ شو.

دا رنګه روان وو ، د بابا وکور ته يو مغزی (لوړه اوکږه لاره) پاته وه ، مېده ، مېده ځاځوکي هم شروع شو.

پهٔ مغزي ور واوښتو ، د بابا کېږدۍ يې وپېژندله، چې ولاړه وه، ډېر يې زړهٔ ښهٔ شوچې مېلنۍ (د کوچيانو کلی)ته لا پهٔ کډه نهٔ وه تللی.

د بختيالۍ د وړې خورکۍ زرکې چې دوی پهٔ سترګو شو، نارې يې کړې "مورې !خورکۍ راغله".

مور يې مخ له وراغله، لاس يې پهٔ اوږو وو ، پر بختيالۍ يې غېږ وګرځوله، کور ته چې ورغلو مور يې تبخی واړوو ، دستي يې چای پخې کړې ، مور چې يې چائينکه را کوز وله "بختيالۍ ! دا ماشومان بهٔ دې پهٔ يخ وژلي وي، وار بهٔ دې کاوؤ، چې ورځ توده شوې وايې بيا بهٔ راغلې وې".

بختيالۍ چې پهٔ خپلو تودو لاسو کې د ماشوم لاس نيولي وو "مورې !بس تر وس مې تېره شوه ، نور مې نهٔ ښو ځغملای ".

دوی ته يې چای وراوړلې ، دوی چای ځښلې ، مور يې ښې تورې او سپينې غوښې پهٔ کټو کې واچولې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماښام ته یې بابا هم راغلی مېړې یې وشکولې ،په سېب یې دننه کړې.
له روغبړه وروسته یې مور ښهٔ غټه کاسه، وړه ډوډۍ ور واړوله ، په بله کاسه کې یې، ښې تورې اوسپینې غوښې. د دې ستړې ماشومان چې په تورو سپینو ماړهٔ شو، خوب ورغلی.
مور یې وتړولو ته ځای ور هوار کړی ، یو یو یې تر لاس نیوو، ځای ته یې بېول.
له هغه وروسته په ځراغ کې تېل ختم شو ، بابا یې بالښت ته پروت وو ، د اور په رڼا کې دې لیدو چې دپټکي څاک یې په خولهٔ او برېتو پورې مښلی.
له دې خبرې سره سم را پورته هم شو "لورې ! دا ډېر وخت ښار ته نهٔ یم تللی، ځکه تېل نشته".
په خبرو ، خبرو کې بیا دې ته راغلی "بختیالۍ ! دا خبره څو مره حقیقت لري، ستا مېړهٔ دې خلګو وژلی دی ، لورې که رېښتیا ووایم، زما اوس هم یقین نهٔ راځي".
بختیالۍ چې سترګې له موره دهٔ ته، ور واړولې " هو بابا زرینه ورسره وه ، هغې په خپلو سترګو لیدلی دی".
بابا "دا ته څهٔ وایې؟ لورې هغه ورځ خو هم تا دغه وویل ، خو زما یقین نهٔ پر راتلو".
بختیالۍ "دوې کیسې دي بابا ، یوه خو دا چې ما یې زوی د اوبورګو په لار کې وتاړه بل یې زما له مېړهٔ مځکه غوښته".

(c) ketabton.com: The Digital Library

بابا : "ستا د مېړهٔ مځکه څه غواړي ؟،هغه خو يې وماته راکړې ده".

بختیالی : "بابا پهٔ کلي کې زموږ د یوه سرای مځکه نهٔ ده ، دا مځکه ډېر اوږدهٔ او وسارهٔ لري ، د دهٔ د مځکې پهٔ میان کې ده ، د دهٔ مځکه يې سره پرېکړې ده ، دهٔ دا غوښتو چې دا زموږ مځکه دځان کړي ، وموږ ته د دې پهٔ بدل کې بله مځکه راکړي .

پهٔ څو، څو واره یې خلګ ورته راولېږل، خو دهٔ سودا نهٔ ورسره کوله.

زوی یې بیا چرسک،غل او بدره دی ، دا څو کاله پهٔ جېل کې وو ، چې راخلاص شو بیا يې دا حرکتونه کول".

تو له کیسه یې بابا ته پهٔ زېرو زور وکړه.

بابا یې پټکی پر سر کړی ، د ولاړېدو هڅه یې کوله "و خورې دا دی مخ لکه د سبب کښته .(تو که یې پرې وکړه) خو مخ بهٔ دې ورښکاره کاوؤ ، چرسک شی وو، هغهٔ د ورېنداري پهٔ عزت څهٔ خبر دی. چې ستا مخ يې لیدلی وای، بله ورځ یې پهٔ خدای که ستاپهٔ خوا کتلي هم وای.

د دهٔ خو دې قد و قامت، ښاهسته تګ خوښ شوی دی".

بختیالی د بابا ومخ ته کتل "ملامته یم ، مور خوارې پهٔ څو، څو واره راته وویل، د! مخ مهٔ پټوه ، دا مخ پټول بهٔ دې یو ورځ پهٔ یوه لویه بلا واړه وي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

بابا چې خادر اغوستو : "سم یې درته ویلي دي" پښتنو کله کلا ګانې درلودې؟ ،کله یې ښځې په پردو کې نغښتې؟ ،لکه دا اوس چې مونږ کوچیان یو.

ټول پښتانهٔ دا ډول ازاد خلګ وو ، داسې ازاد ژوند یې وو لکه دا مونږ ،د اکثرو کیږدۍ وې یا یوه ،یوه خونه ، چې چا، چاردېوالي پېژندله نهٔ، دا زمونږ پهٔ ډول یې ښځو کارونه کول ،دا بېخي لږ وخت کېږي چې پهٔ ښځو یې مخ پټول او پرده کوي ،پر کورو یې چاردېوالۍ شروع کړې.

خو اوس یې لا د ډېرو کورو چاردېوالۍ نشته ، خونې یې تهٔ پهٔ خپلو سترګو وینې.

لورې! زهٔ اوس څهٔ وکړم؟".

بختیالۍ چې یې ځپلۍ سمولې "بابا تهٔ هیڅ هم مهٔ کوه ، مهٔ پهٔ دې کیسه سر خلاصه وه ،مهٔ کار پهٔ لره ، نهٔ ستا لاس پهٔ ننبلي ، زهٔ پوهـ شوم او زما کار.

تهٔ ځان داسې واچوه چې زهٔ بېخي پهٔ هیڅ هم نهٔ یم خبر ". شپهٔ ډېره تېره وه ، سهار نزدې وو چې دوی ویده شو.

سهار چې بابا له مېږو سره ولاړ ، مور یې اوبو ته.

دې صندوخ خلاص کړی، د هغه سرې او بابا عکسونه یې را واخیستو ، پکښې وېې کتل ، هغه عکس یې پیدا کړی ، چې له شا پهٔ شنه قلم یو څهٔ پر لیکلې وو.

ورځ تېره شوه ، شپهٔ راغله، بابا ته یې وویل "زهٔ سبا کور ته څم ، تهٔ یې غمه شه ، که چېرې پر ما یو تکلیف راتلو، زهٔ بهٔ ضرور تاته حال در کوم".

(c) ketabton.com: The Digital Library

بابا پنځه زره روپۍ ورکړې "دا به یو شی په واخلې ، یو مړ در کوم ، ته خو بې اوس له ځانه سره نه شې بېولای بیا به یې زه یاشمک (شمس) ورور در ولي ، ماشوماتو ته به یې حلال کړې".

سهار لمر تر اوورو را وتلی وو، چې له بابا او مورکۍ يې رخصت راواخیست ، د کور په لور رارروانه شوه.

ماځیګر غټ وو ، لمر و غر سره ورتلو چې را ورسېده چې دې وور بلاوو ، بسترې يې هوارولې ، تیاره ماښام شو . ماشومانو ته یې د مور ور کړې، پخې غوښې او ډوډۍ ورکړه ،سترې ماشومان بې یو، یو ویدېدو ، اخیر دا هم ویده شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

5

دویم وار بیا هغه څو سپین ږیري او مولوي صاحب چې یو مجو اکا پکې نه وو . داسې وخت ورغلو چې د بختیالۍ غټو کې ماشومان ویده وو.
یوه دا ، وړوکې زوی په دې ډول ناست چې د وړوکې زوی سر یې پر ځنګانه یښی وو ، ځنګون یې ښوراوو . الله الله یې ورته کول "الله کوټ للو دلته مه راځه ګیدو ، لالی ویده دی په خوبو".
د مولوي صاحب د خونې په بنده دروازه کې ږغ شو "بختیالۍ تا او ماشومان خو ویده نه یاست؟".
دې یو ګړۍ غوږ کرار کړی، دویم وار یې ږغ وپېژندلی له "نه" سره سمه ورغله، دروازه یې خلاصه کړه.
د مولوي صاحب له مخه یې ویده ماشوم واخیست ، دوی پر هغه ځای کښېنستلو.
له حال احواله پس، مولوي صاحب پر ږیره لاس تېراوو ، په خونه کې یې شا و خواسره کتل، په دې چې دا ښځه دومره دلاوره ږغېږي ، داسې خو به نه وي چې یو څوک په دې خونه کې ورسره ویدېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا یې پهٔ نصیحت کولو شروع وکړه ، پهٔ نصیحت کولو، کولو کې یې بیا د نکاح خبره وریاده کړه.
بختیالۍ مخ ور واړاوو، لاس یې له خولې واخیستو "دې خو بهٔ شرم نهٔ لري له خدایه بهٔ نهٔ وېرېږي ، تاسو خو له خدایه ووېرېږئ ،د خدای جواب بهٔ څنګه وکړئ؟ چې د یوه ظالم ملکداد جواب نهٔ لرئ ، خدای بهٔ دا پوښتنه نهٔ کړي درڅخه وه چې دې کونډې او وړو یتیمانو، پهٔ دې تورو د ښوالو کې پنځه، شپږ میاشتې تېرې کړې ، تاسو یې یوه هم پوښتنه وکړه؟".
مولوي صاحب جېب ته لاس کړی تسپې یې راکښې "هو بختیالۍ ملامت یو".
نن د بختیالۍ سترګې له خپلو ماشومانو نهٔ را اوښتې "مولوي صاحب! که تاسو را شئ که نهٔ شئ ، پر ما دا شپهٔ و ورځ هغه رنګه تېرېږي ،ژړوي مې دا ځای چې څنګه پهٔ دې دومره کلي کې یو سنت وهلی نشته چې راشي د دې وړو ماشومانو حال وکړي چې څهٔ حال مو دی ، یو څهٔ پهٔ کور کې لری که نهٔ یا خو ناروغه نهٔ یاست ،د یو ظالم له وېرې ټولو سترګې پټې کړې دي ، څو میاشتې وشوې چې زهٔ او دا وړه پهٔ دې سرای کې شپې او ورځې تېره وو ، بیا چې وارد دهٔ شي، نهٔ له دې خپلو سپینو ږیرو شرمېږئ ،نهٔ له ما ، نهٔ د دې وړو یتیمانو له حقه وېرېږئ.
تاسو که نهٔ له خدایه وېرېږئ، نهٔ د ماشومانو له ازاره ، زهٔ هم د مېړهٔ هم د یتیمانو له حقه وېرېږم ،دا منم چې زهٔ یوه ښځه یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

، هیڅ مې هم په وس نه دي پوره ،دا به وکړم، مرګی به قبول کړم ، یتیمانو ته به د پلار قاتل نه کړم ور پلار".

نورو سپین ږیرو سوالونه بس کړو، خاموشه شول.

خو د مولوي خوله نه سره ورتله.

مولوي صاحب: "ته لېونۍ یې چې د وړې نجلۍ خبرې منې".؟

بختیالۍ اخیر خبره داسې ور خلاصه کړه.

"مولوي صاحب! دا خو به وخت ثابته کړي چې زه لېونۍ یم که تاسو بې لارې ، په دې سر خلاص کړئ، چې پر دنیا نر ودرېږي په خدای که ما د ملکداد زوی وکړي".

دوی هم یوه ،یوه غاړې تازه کړې، خپل ،خپل (څادرونه) یې وڅنډل، ولاړ شول ،شپه تېره شوه.

سهار ملکداد په خپله ورغلی "بختیالۍ زه سوال درته کوم، داسې وکړه دا زما زوی وکړه، ته یې ډېره خوښه یې".

د بختیالۍ بارۍ (جارو) په لاس کې وو ، د خونې ومخته په سرای کې ناسته وه، نه یې یوه کړه او نه بله

"ستا زوی نه کوم چې پر سر یې را وتړې لا هم ،دا نېکي وکړه، ما له دې خپلو ماشومانو سره پرېږده ، زه له مېړه بېزاره یم ، نه مېړه کوم، نه یې شوق لرم".

ملکداد چې په دې پوه شو چې ښځه یوه خوا نه کوي، نو یې له خولې لاس واخیستو

"ستا څه خیال دی ، ماچې دې مېړه دومره په هنر وژلای شو ، نو دا ماشومان دې هم یو ، یو داسې په هنر وژلای شم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه خوښه دې دا ده چې دا ماشومان دې یو، یو داسې په هنر در مړه کړم لکه مېږه، بله دا چې زما زوی په خوشالي وکړې ،زه د زوی پر غم نه یم ،پر دې یم چې ته زما زوی وکړې ، که دې سبا زامن لوی شي هم، دا شک به یې نه راځي چې زموږ پلار ده یا د ده زوی وژلی دی".

بختیالی چې د ده خبرې واورېدلې، باری په لاس کې حقه حېرانه شوه او سوچونو واخیسته.

"یو خو یې زما مېږه رامړ کړی او په ډاګه یې مني هم ، بیا دا سر زوری ، د ماشومانو د وژلو تر وخت له مخه خبرتیا هم راکوي له دې زوی مړې څخه به په چل کار اخلم".

له څه خاموشي پس یې ډېر په عاجزي وویل

"سمه ده، دوې شپې مهلت راکړه".

ملکداد "دوې نه، درې ورځې مهلت در کوم".

له ځان سره یې واړه ، واړه خندل، ولاړ شو.

دا په دغه شپه د دینک کور ته ورغله ، تو له کیسه یې ورته وکړه او هغه عکس یې ور کړی پر کوم چې ایډریس لیکلی وو.

دینک په هغه سهار وختي ملکداد ته ورغلی"زما ښځه ناروغه ده ، که دې یو زر دوه روپۍ راکړې ، ډاکټر ته یې وړم".

ملکداد خندل چې روپۍ یې ور کولې "هلکه دا د یار ښځه خو دې پوهـ کړه، که در څخه مني چې دا زما زوی وکړي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

دهٔ یې له لاسه روپۍ نیوې "سمه ده، ته فکر مه کوه چې زهٔ له هغې خوا راشم".

دی په دروازه کې ولاړ وو، د بختیالۍ د کور په خوا یې کتل "ماښام ته به راځې؟".

دهٔ هم د بختیالۍ د کور په لور سترګې ور واړولې، په زړهٔ کې یې په خپل کردار خندل "نهٔ دوې شپې پر هغه خوا کوم، د لور مې اوس کال وشو، نهٔ زهٔ ورغلی یم نهٔ یې مور، دوې شپې له لور سره کوم".

دهٔ بېرته مخ د دینګ په خوا واړاوو، کتې، کتې ویې خندل "هلکه دینګه دوې ورځې پس خو به یا نوره وې یا نسکوره".

دینګ روان شو، خپله ښځه یې ډاکټر ته بوتله، د شپې بختیالۍ خپله غوټه تیاره کړه، څو واره ووته، شاوخوا یې وکتل، څوک نهٔ وو، نهٔ د چا دړغ وو.

خپل ماشومان یې پوه کړو "که چیرې توخه در تلهٔ، پر خولهٔ لاس نیسئ".

ځان یې ښهٔ مطمئنه کړی، ماشومان یې تر لاس ونیول، د دېوال له سایې سره، د څورلسم د سپوږمۍ په رڼا کې یې ډېر په چټکې ګامونه ښودل چې سپوږمۍ به په وورو کې پټه شوه، د دې به سا سمه شوه، لکه چې وایې "اوبو اخیستی ځګ ته هم لاس اچوي".

یو وخت یې شرنګې تر غوږ شو چې تر شا یې وکتل، سپی ور پسې وو، مېږوی یې کښلي وو، د غاړې ځنځیر او مېږوی یې شرنګې کاوۀ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دې که له وېرې ډېر خوله نه وتو بیا یې هم دا هڅه کوله چې لوټې ور غورزوي ، سپي وګرځي.
د محمددین د انارو تر باغه ، په باغ کې څه تګ مشکل وو، د وښو او بوټو په وجه، ځکه څه وځنډېده.
چې دا ور ورسېده، دینګ د موټر ډرائیور ډېر سترې کړی وو ، په څه شوه، څه شوه هغه ستا ښځه.
دی نه وې، ته ما په یو بلا وخورې.
چې بختیالی و ماشومان ور ورسېدو، پر ډرائیور د اختر ورځ شوه.
دومره په تازیله یې موټر روان کړی لکه یو څوک چې دی ویني، ور پسې وي.
یو زوی یې په روان موټر کې، په سپي پسې تر شا کتل چې سپی پاته شو.
ده په ژړغوني ږغ وویل "مورې ! زموږ سپی؟".
دې زوی پر مخ مچ کړو "زویه ! دینګ کاکا بیرته راځي ، کورته یې بیایي".
په لارې هغه ښارګوټي راغلی، په کوم کې چې د دینګ د لور کور وو او هم موټروان د دې ښارګوټي وو.
د لور کور یې له لرې وه بختیالی ته ور وښودی.
په تلو ، تلو کې، وسهار ته نژدې یو بل ښارګوټي ته ورسېدو ،دوی شپه په ناسته تېره کړه ، ډرائیور ویده شو.
سهار چې یې لمنځونه وکړو . چای یې وڅښلې بیا یې مخه وکړه ،ماښپین قضا وو چې هغه ښار ته ورسېدو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دې ماشومان ډېر حېران ول چې دا بیا څه رنګه ځای دی، څومره ډېر موټران دې پکې چې کله یې د خره ټانګه ولیده ، نارې کړې "ادې ادې هله وی پهٔ خره یې ګاډی پسې کړې ده ، سړی پکې ناست دې"

بل چې رکشه ولیده ورته حېران و چې دا بیا څه رنګه شی دی په درو پیو روان دی ، په ښار کې ماشومان روان وو ، دوی ورته په سوچ کې وو چې دا خو یې زموږ رنګه کالي نهٔ دي ، لمن یې نسته ، تر شا د چا توره تېلۍ ده چا شنه تېلۍ چا رنګ په رنګه لوتي ترلې وې ،دوی پوښتنه هم نهٔ شوه کولی چې دا څنګه شیان دي ، خو بس حېران دریان یې یو بل خوا ته کتل.

ډرائیور پهٔ ښار کې یې یو چا ته هغه ایډریس ور ښکاره کړی، هغهٔ داسې وویل "سیده ورځئ، تر هغه وخته چا ته مهٔ درېږئ ، تر څو چې یو لوی چوک د راځي ، پر چوک له یو چا پوښتنه وکړی، هغهٔ بهٔ یې در وښايي، ډېر مشهوره سړی دی ، هر څوک یې پېژني " پر چوک یې له یو چا پوښتنه وکړه، هغهٔ یې دوکان ته لاس ونیوو

"هغه مخامخ دوکان یې دی" دینګ ور کښته شو ، دوکان ته ورغلی ، یو سپین ږیری سړي ته یې هغه ایډریس ورښکاره کړی.

هغهٔ چې لیکلي ولیدل، یو ګړی پهٔ سوچ کې لاړ ، هم پهٔ هغه سوچ کې یې کاغذ واړاوو چې عکس ته یې پهٔ غور وکتل،

(c) ketabton.com: The Digital Library

عکس یې وپېژندلی ، په سپینو چشمو کې یې سترګې دینک ته ور واړولې، په وره خندا کې
"وبخښه، بېخي ډېر وخت تېر شوی دی ، د تورکاڼي د اینځر زوی یې؟".
دۀ چې د شاه جي و تکو سپینو وېښتانو ته کتل "نۀ نۀ نوم مي دینک دی ، صرف مې د اینځر لور او لمسیان تر تا پورې را وستل، ما ته اجازه راکړه ، زۀ ځم ، د کرایې موټر مې راوستی دی".
دۀ چشمې له سترګو لرې کولې "د خدای بنده، خو په بس کې بۀ را تلاست ، دومره کرایه؟".
له ډېره سته پس، شاه جي رخصت ور کړو.
دینک روان شو، پر شا یې ور وکتل "د خدای په امان، نوره کیسه بۀ بیا بختیالۍ درته وکړي".
بختیالۍ او ماشومان یې د دوکان مخته کښته کړو، دی روان شو،شاه جي له بختیالۍ سره روغبړ وکړ،د خپل همسایه رکشه یې را وغوښته ، بختیالۍ او ماشومان یې کور ته ولېږل.
کور ته چې ورغلو ، د رکشې والا د شاه جي ښځه پوهه کړه چې "دا د شاه جي مېلمانۀ دي ، بېخي له لرې راغلي دي، باید ښۀ خدمت یې وکړې".
د شاه جي ښځه جبینه په پښتو پویده، خو وئیلای یې ښه نۀ شوه ،په ډېر زحمت یې بختیالۍ په خبرو پوهوله یا پوهیده.
جبینه د بختیالۍ او ماشومانو ته ډېره حېرانه وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

حېرانه پهٔ دې وه چې دې پښتنې دېرې لیدلې وې ، د ښارنهٔ ، د غرنو.
د دې اوږدو جامو او لړلو ماشومانو ته بهٔ خود حېرانه وه ، چې نهٔ یې داسې جامه لیدلې وه، نهٔ یې داسې لړلي ماشومان ،ماښام شاه جي هم راغلی، له بختیالۍ یې ښه د کور ، بابا او ټولو پوښتنه بیا وکړه.
له ډوډۍ خوړلو پس، شاه جي لاس پهٔ دسمال پاکول ویې خندل "بختیالۍ لورې ! که ستا پهٔ یاد وي چې ستا بابا بهٔ ویل چې یو متل دی (مور مېلمه له هوره پس پوښتو) اوس نو حال راکړه، تهٔ او ښار ته له دې وړو ماشومانو سره راتلهٔ".؟
بختیالۍ شاه جي ته مخامخ ناسته وه ، خپل لستوڼی یې د پکي پهٔ ډول د ګرمۍ پهٔ وجه ښوراوو.
له هغه وخته یې کیسه شروع کړه چې دی ورغلی، د دوی پهٔ کور کې او سېدهٔ.
پهٔ غږهٔ کې یې سروې کوله ، نقشې یې جوړولې بیا تر دغه ماښامه چې دا له شاه جي سره، د دهٔ پهٔ کور کې ناسته وه.
جبینې د دې د ماشومانو ځایونه هوار کړو ، یو، یو ویده پدل، ټول ویده شول.
شاه جي که څه هم د بختیالۍ ومخ ته کتل، خو سوچ یې پهٔ هغه تېر وخت او د دې د بابا پهٔ کور کې وو.
بې پامه یې اوف کړو، ولاړ شو، پر لمانځهٔ ودرېدو.
بختیالۍ ته ور پهٔ یاد شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ربښتیا ، ربښتیا ، شاه جي چې بهٔ لمونځ کاوۀ ، يو خوبې لاس پر نامهٔ نهٔ نیول او بل بې د خاورو تیکی مخته شوده".

شاه جي چې لمونځ وکړی بیا راغلی ، جبینې شنې چای راوړې ، پیالې بې ورډ کولې دهٔ څنګلې ، بختیالۍ ته ږغیدو "زهٔ او جبینه پهٔ دې کور کې دوه پهٔ دوه یو ، یو زوی لرو ، هغه هم د وادهٔ او بچیانو خاوند دی ، د څنګ پهٔ سرای کې اوسي ، یوه دي پهٔ دې ده چې له موږ سره پهٔ دې سرای کې ګډه اوسې او بله خوښه دي دا ده چې د دې کوټې پهٔ اخیره کې ، زما خالي سرای دی ، هغه در کړم ، تهٔ او خپل بچیان پکښې اوسی".

بختیالۍ : "ما ته هغه سرای راکه ، بس زهٔ او بچیان بهٔ پکښې اوسو".

شاه جي د بوال ته نژدې شو ، شا بې وهله "سمه ده چې څنګه تهٔ خوشاله بې ، یو کار ته وکړه ، ضروري هم دی ، که زخمونه جوړوې ، نو دا انتقام اخیستل له ذهنه څخه وباسه ، نور هر څهٔ اسانه دي".

شپهٔ سهار ته نژدې وه چې دوی تول ویده شول.

بختیالۍ ته دا څهٔ عجبهٔ ښکاریده چې هلته یخ وو ، موږ پهٔ خونو کې ویدیدو او دلته بیا ګرمي ده ، د خلګو ګرمي کیږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ریښتیا، ریښتیا، شاه جي چې به لمونځ کاوۀ، یو خو یې لاس پر نامۀ نۀ نیول او بل یې د خاورو تیکۍ مخته شوده".
شاه جي چې لمونځ وکړې بیا راغلی، جبینې شنې چاې راوړې، پیالې یې ورد کولې دۀ څنګلې، بختیالۍ ته یې وېل "زۀ او جبینه پۀ دې کور کې دوه پۀ دوه یو، یو زوی لرو، هغه هم د وادۀ او بچیانو خاوند دی، د څنګ پۀ سرای کې اوسي، یوه دي پۀ دې ده چې له مونږ سره پۀ دې سرای کې ګډه اوسې او بله خوښه دي دا ده چې د دې کوټې پۀ اخیره کې، زما خالي سرای دی، هغه در کړم، تۀ او خپل بچیان پکښې اوسې".
بختیالۍ: "ما ته هغه سرای راکه، بس زۀ او بچیان بۀ پکښې اوسو".
شاه جي دېوال ته نژدې شو، شا یې وهله"سمه ده چې څنګه تۀ خوشاله یې، یو کار ته وکړه، ضروري هم دی، که زخمونه جوړوې، نو دا انتقام اخیستل له ذهنه څخه وباسه، نور هر څۀ اسانه دي".
شپۀ سهار ته نژدې وه چې دوی تول ویده شول.
بختیالۍ ته دا څۀ عجبۀ ښکارېده چې هلته یخ وو. مونږ پۀ خونو کې ویدېدو او دلته بیا ګرمي ده، د خلګو ګرمي کېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

که بیا موږ ستاپهٔ ځای کې یوه شپهٔ هم وکړو ،له موږ سره روپۍ ډېرې دي، تهٔ صرف وما او زامنو ته لار ښودنه کوه، نور موږ له تا هیڅ هم نهٔ غواړو".

شاه جي خاخان له ځان سره بوتلو، له بختیالۍ پهٔ پټه یې د کور پر سامان، څه د ځان روپۍ ور کړې ، سامان یې راوړو.

بختیالۍ خپل کور سم کړو.

شپهٔ یې د شاه جي پهٔ کور کې وکړه، پهٔ سبا له خپل کور ته دا او زامن بیا ده نوي کور خاوندان شول

یو څو ورځې دې و ماشومانو داسې محسوسوله، لکه خوب چې ویني، د ښار پوخ کور ،د برق رڼا چې د شپې او ورځې بېخي فرق نهٔ وو.

میاشت تېره شوه.

یو سهار شاه جي دوکان ته تلو، د دوی پر کور ورغلو، له حال احوال کولو پس یې له بختیالۍ پوښتنه وکړه "د څهٔ ضرورت خو نشته؟".

بختیالۍ چې د جامو له مینځلو را ولاړه شوې وه، خپل غړلي لستوڼي یې خوراوو "نهٔ نهٔ شاه صاحب، د هیڅ ضرورت نشته ،که چیرې د یو شي ضرورت پېښ شو ، ضرور بهٔ درته وایم ، پر دې که صلاح راکړې چې خاخان پر یو کار ولګوو؟".

شاه جي چې لاس پر دېوال کښېښوو ":ا خو ډېره ښهٔ خبره ده، تاله خاخانه پوښتنه کړې ده،دی کوم کار کولای شي یا یې کوم کار خوښ دی؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

بختيالی چې هغسي ولاړه وه "هسي يې پر يو کار ولګوه، پۀ مزدورۍ کې کله دا وو چې دا کوم دا نۀ کوم".
شاه جي چې خپلې چشمې پۀ سپين دسمال (چې يوه شنه ليکه هم پکښې تېره شوې وه) پاکولې "نۀ نۀ داسې نۀ ده، خبر زۀ بۀ سوچ پر وکړم".
پۀ دې بله ورځ شاه جي ورغلی، يو هلک بل ور سره وو، خاخان يې ورسره کړو "له دې هلکه سره لاړ شه، څو ورځې پۀ ښار کې تېره کړه، هلکان بۀ ووينې، څوک څۀ کار کوي، څوک څۀ کار، چې کوم کار دې خوښ شو، وماته بۀ ووايې، هغه کار بۀ که خبر وو، پۀ صلاح شروع کړو".
خاخان لاړو، څو ورځې يې له هلکانو سره تېرې کړې، چا ګنجې، چاصدرۍ، چا د پلاستيک لوتې، چا نسوار خرڅول، چا کاغذونه ټولول، چا څۀ او چا څۀ خرڅول.
پۀ څو ورځې پس شاه جي له خاخانه پوښتنه وکړه "کوم کار دې خوښ شو؟".
خانان چې خپله خرچنه ګوته پۀ غاښو کښېکښېله "زما د پالش کار خوښ دی".
شاه جي يوه دوکان ته بوتلو، يو وړوکی صندوخ، برش او پالش سور او هم يې تور ورته رانيول.
خاخان چې له هغه دوکانه ووتو بيا يې ناره کړه "پالش، پالش".
د پالش کار يې شروع هم پۀ دې کړو چې دۀ ته دا نارې د پرخوند ورکاوۀ، پالش، بوټ پالش، يو سړي خپلې څپلۍ ورکړې "دا را پالش کړه".

(c) ketabton.com: The Digital Library

دهٔ چې څپلۍ ور واخیستې، تر ډېره په سوچ کې ورته ورک وو.
هغه پر ږغ کړو "هله ماشومه، زما کار دی، ټوله ورځ خو به پر دې ځای نهٔ یم ناست".

دهٔ د پالش ډبې خلاص کړو ، پالش ورکول یې شروع کړو.هغهٔ پر ږغ کړو "هلکه یوار خو یې پهٔ اوبو صفا کړه".
خاخان چې د هغهٔ سړي پهٔ خوا ور وکتل "ټولې پریولم ؟".
هغهٔ چې د دهٔ ور کړې چپل پهٔ پښه کړو، ور ولاړ شو "نهٔ نهٔ. ستا اوله ورځ ده که څنګه؟".
خاخان چې پهٔ لاس کې یې د هغهٔ سړي څپلۍ وه "هو".
هغهٔ زړهٔ سواند سړي څپلۍ پهٔ خپله ورسره پالش کړې.
بس کار یې له هم دې ځایه زده شوو ،ورځ یې تر ماښامه پهٔ ښار کې تېره کړه، ماښام چې کورته ورغلی ، شپېته روپۍ مزدووري یې کړې وه.
دا ډول سهار تلو، ماښام راتلو ، روپۍ یې راوړلې، کله لږ کله ډېرې ، یوه ورځ چې پهٔ ښار کې روان وو ، نارې یې وهلې "پالش،بوټ پالش".
یو سړي ور ناره کړه، دی ورغلی،هغهٔ خپل بوټونه ور وکښو "دا پالش کړه، ښهٔ پالش ور کړه، هسې یې پهٔ رنګ مهٔ رنګه وه".
چې پهٔ دوکان کې یې پمبهٔ او جوړې بسترې خرڅولې.
دوه مزدوران یې د دوکان تر مخ، پر پاخه سړک ناست وو، پهٔ بستره کې یې پمبهٔ اچولې وه، پهٔ لرګو یې پکښې ټکوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوکاندار له دهٔ پوښتنه وکړه "ماشومه !داسې کور به نهٔ وي در معلوم چې سپین سرې لري ، زموږ کار ډېر دی، بسترې به پهٔ مزدوري ور کوو، پهٔ کور کې به یې جوړوي".

خاخان "هو یوه را معلومه ده، خو زهٔ به حال وکړم".

بوټونه پالش شو، خپلې پنځه روپۍ یې را واخیستې، روان شو، د دوکاندار بیا لـه شا ږغ شو "ماشومه !که یې چیرې ماشین نهٔ درلودی ، مشین بهٔ هم موږ ور کړو".

ماښام چې کورته راغلی، مور ته یې د دوکاندار کیسه وکړه ،مور یې ډېره خوشاله شوه،

له ډېرې خوشالۍ یې سر،سرتور کړی "شکر دی خدایه ،زما خو دا خیال وو چې بې مېړهٔ او بې خپلو د ژوند شپې او ورځې نهٔ تېرېږي.

زویه دا خو ډېر ښهٔ کار دی.

،زهٔ بې کاره پهٔ کور کې ناسته یم، دا کار ځینې راوړه، ښهٔ دی، یو بهٔ ما و د زرینې وخت پر تېر وي ، بل بهٔ مزدوري را کوي".

خاخان سهار دوکاندار تـه ورغلی، یـو مشـین څلـور ،پنځـه بسترې یې ځینې راوړلې ، تول پر روزګار شول.

ورځ تر هغه بله تول پهٔ ښهٔ رنګ کېدو ، هم یې روپۍ پیدا کولې، دا ډول خاخان خپل پالش کاوهٔ، مور ته یې بسترې راوړلې ، روپۍ چې بهٔ د دوی تر ضرورت زیاتېدې ،هغه یې شاه جي ته ور کولې.

یو ورځ خاخان د پالش صندوخ پهٔ کونج کې کښېښوی "مورې! زهٔ د پالش کار پرېږدم ،پهٔ هوټل کې کار شروع کوم".

(c) ketabton.com: The Digital Library

بختيالی چې سترګې يې د پالش په صندوخ کې وې "زويه ! د هوټل کار به ګران وي، نه به يې شې کولای".
خاخان بې کمبلې پر فرش وغځېدو،
"مورې ! ځان به پرې وګورم، که چيرې ګران وو، پرې به يې ږدم، د پالش کار خو بيا هم شته".
بختيالی چې کمبله هواروله
"زويه ! له شاه جي سره به مشوره وکړو".
خاخان چې را پورته شو، د کمبلې په لور روان وو" سمه ده مورې ! سبا به زهٔ شاه جي ته ورشم".
بختيالی چې د هوارې کمبلې وخنګ ته کښېنسته "نه نه زويه، زهٔ به خپله ورځم".
بختيالی سهار وختي د شاه جي کور ته ورغله چې خاخان داسې وايي "ما په يو هوټل کې کار موندلی دی، زهٔ په هوټل کې کار کوم
ستاڅنګه خوښه ده؟".
شاه جي چې يوه وړوکې کتابچه يې په لاس کې وه "کار دې کوي ، بې کاره دې نهٔ کښېني ، ګټه دې نهٔ راوړي، خو کار دې نهٔ پرېږدي".
له دې ورځې خاخان په هوټل کې کار شروع کړو، د هوټل کار ک خهٔ هم ګران وو بيا يې غرمه او ماښام ښې غوښې هم ورکولې په اوله ورځ چې د هوټل مالک لمانځهٔ ته لاړ، دی پر چوله ولا دو چې چائينکه به پخه شوه، تويده، دهٔ به له وارخطايي د خپ

(c) ketabton.com: The Digital Library

سر، سپنکی خولی له سره را واخيسته، چائينکه به يې په ونيوله، له چولې به يې را ويسته.

ډېره موده يې په هوټل کې کار وکړو ، د هوټل مالک ډېر ځينې خوشاله وو.

يوه ورځ خاخان نهٔ راغلی، له هغې ورځې ورک هم شو، د هوټل مالک بهٔ تل دا فکر کاوؤچې "داڅه شو؟ حساب يې هم پاته دی، نهٔ يې دی وړی".

(c) ketabton.com: The Digital Library

7

کله چې د بختیالی دویم زوی محیب الله د اووۀ کلونو شو، شاه جي پۀ سکول کې داخل کړی.

یو څۀ وخت یې تر لاس نیولی، سکول ته یې بېولو، اوس نو هغه وخت نۀ وو چې محیب یې تر لاس نیولی، سکول ته یې بیولو.

یوه ورځ خاخان له وروره سره پۀ دې وختي ووتو، چې پۀ سکول کې یې څو کاله وشو، یو څۀ زده کوي هم، که هسې ورځې وخت تېروي.

له استاده بۀ یې پوښتنه وکړې بیابۀ خپل هوټل ته لاړ شې

له مور سره پۀ کور کې زرینه او تر ټولو وړوکی ورور چې اوس د پنځو کلونو وو، حبیب الله پاته شو.

د بسترو دوکاندار خپل موټر راوستو، د دوی له کوره یې جوړې بسترې وړلې، د موټر دتلو پۀ وخت کې، حبیب له شاپۀ موټر تال شو.

موټر چې د دوی له کوڅې بله کوڅه ته ګرځېدو، حبیب له موټره ټوپ کړو، سر یې پر پاخۀ سړک ولګېدو چې ښځې یې اندازه وینې یې له مات تندي څخه تلې چې اکثره خلګو ویل "یو رګ یې پرې شوی دی".

د کوڅې پۀ سر کې، د دوی همسایه هندو دوکاندار، پۀ بل موټر کې واچاوۀ، هسپتال ته یې یو وړی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپل زوی یې بختیالی ته ولېږلو چې هسپتال ته دې راشي.
هغهٔ د موټر والا دوکاندار چې (د دوی له کوره یې بسترې اخستي وې) خه تللی وو ، له شا یو سکوټر والا ورغلو "پهٔ موټر دې له شا یو ماشوم ټال وو ، ولېډو".

هغهٔ هم خپل موټر بېرته را غبرګ کړو ، هسپتال ته ورغلی چې دی ورسېدو ، رام داس خپله وینه پهٔ لېبارټري کې بدله کړې وه ، پهٔ بدل کې یې د ماشوم له وینې سره سمه وینه راوړې وه.

پهٔ دې وخت کې ترسیم مسیح هم راغلی چې هم د دوی همسایه وو ، هم یې پهٔ دې هسپتال کې د صفای ډیوټي کوله.
چې هغه وینه پرختمېدو شوه ، ډاکټر نارې کړې " یو ګوډی وینه نوره هم پکار ده".

ترسیم چې د ډاکټر له را وتو سره سم ولاړ شو "رام داسه ! د دې ګروپ د وینې یو سړی وماته معلوم دی ، زهٔ یې راولم".

رام داس ناست وو ، د ولاړېدو هڅه یې کوله "ترسیمه ! ستا وینه بهٔ بدله کړو ، دی نهٔ وي هغهٔ سړی رانهٔ شي".
ترسیم روان وو ، مخ یې پر شارا واړاوو "دستي یې راولم".
رام داس: "درسره را بهٔ نهٔ شي ، یا بهٔ پرځای نه وي".
ترسیم: "نهٔ نهٔ څنګه بهٔ نهٔ راځي".

یو ګړی وروسته ترسیم خپل وررور جهدي راوست ، له هغهٔ یې وینه وکښه ، چې وماشوم ته دویم ګوډی وینه ور جاري کړل شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاه جي،بختیالی اوخاخان هم راورسېدو چې کله بهٔ يې ورو کي زوی زګېروی شروع کړو، دا بهٔ يې اختياره ور ولاړه شوه "جار،قربان مور د جار شه،مور دې صدقه شه. چې د خدای در باندي لورېږي، مور څهٔ کولای شي، جار خدای پاک دې دا خوږ در څخه واخلي ،جار خوږ دې پر کانړو او بوټو شه ،خپلې لاړې دې دوا شه".

له هره اه سره يې دا ويل ، ورته ولاړه بهٔ وه.

د ماشوم دوې شپې، دوې ورځې پهٔ هسپتال کې وشوې.

د کوڅې نر او ښځې راتلو سُني، نهٔ شيعه، نهٔ عيسای او نهٔ هندو پاته شو.

ټول بهٔ پهٔ ورځ کې يوار راتلو ،پهٔ هغهٔ ساعت خاخان لا هم نهٔ وو.

د حبيب حالت ښه نهٔ وو ، ګړی پهٔ ګړی يې رنګ تغير خوړلو.

بختیالی ټوله شپهٔ پهٔ ناستې ورته تېره کړله.

سهار له لمانځهٔ وروسته چې بختیالی د زوی کټو له راغله چې ګوري يې، حبيب هيڅ حرکت نهٔ کوي. نارې يې کړې "هله ډاکټر صاحب! هله دا حبيب ولې نهٔ ښوري ؟".

نرسې پهٔ منډه ډاکټر راوستو، ډاکټر له کتلو وروسته، نرسه ته پهٔ هغه ژبهٔ يو څه وويل، چې دانه پهٔ پوهېده.

ډاکټر روان شو، نرسې يې : پزې او خولې څخه پائپونه کښلو، دا يې سر ته ولاړه وه، پر سر يې لاس ور ينبی وو ، له سترګو يې اوښکې څڅېدلې ،شا و خوا يې ونورو ناروغانو ته کتل او د زړهٔ له زوره يې ژړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

حبیب وفات شو، د کوځې ټول خلک ورغلو چې کله له هسپتاله کورته راغلو، خپل وړوکي زوی یې د کوځې خلکو یو وړی، خاورو ته یې وسپارلی.

له هغه وروسته به بختیالی اوخاخان دې ته حېران وو چې داخلک خو نهٔ زموږ د ژبي دي، نهٔ د مذهب بیا ولي نهٔ ځان سپموي نهٔ مال ؟.

څو، څو واره هغهٔ دوکاندار، له څو کسانوسره (چې د دې زوی یې پهٔ موټر وژلی شوی وو) د دوی کور ته ورغلی "مابهٔ بخښې، له ماخطا وشوه، اوس تاسو پور راباندي ږدی، زهٔ بهٔ یې درکوم".

بختیالی تر دې خبره نهٔ شوه تېره چې "وروره ستا له ماسره څهٔ دښمني وه، داپېښه وه وشوه، مابخښلی یې، له ما خلاص یې، هم پهٔ دې دنیاهم پهٔ هغه". دوکاندار خاخان ته پهٔ دسمال کې غوټه روپۍ ورکړې.

بختیالی چې ولېدې "داڅهٔ دي؟".

دوکاندار "یو څو روپۍ".

"بختیالی ولوړل (قسم یې وخوړ) که زهٔ ستایوه روپۍ واخلم".

دوکاندار چې را ووتو، شاه جي ته یې روپۍ ورکړې "داپهٔ یو ډول پهٔ واخله. داڅهٔ ډول ښځه ده، ماپهٔ خدای که داسي غیرتمنه ښځه تراوسه لیدلې ده".

روپۍ یې د شاه جي پهٔ لاس ورکړې، دوی روان شو. د فاتحې یو څو ورځې وروسته، غرمه وه، مور یې د دوکاندار له پاته بسترو، یوه نیالي پهٔ برامده کې هواره کړې وه، ګندله یې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له شا د حبیب ږغ شو "موري ! وه موري !".
دې تر شا وکتل ، چارپېره تور دېوالونه یې تر نظر ویستو، حبیب نهٔ وو.
له ځان سره یې پهٔ سوکه، افسوسناکه اواز کاکړۍ ویلې

پر دنیا نازک له کمه ... لېونۍ وږغېدمه
مور یې خنګه هېره وي ... سې جنازه بل زبان وري
شک بهٔ کاږم نهٔ راځې ... د ډورۍ نشتـه دروازې
دا د ده د خپل خپلوي ... اوس د هندوان قربان د ي
ستادزړهٔ پر دېوالـو ... د مرګ تاریخ لیکم ګرانو
چاته نهٔ دی وربښکاره ... تاکې مه ستاله غمو زړهٔ
زما پهٔ غم نهٔ راګډېږي ... خاندې خلګ ګرانه ګایږي
ځله خوري مه سرېږي زړهٔ ... ستا پرډورۍ کانې پراتهٔ
ستا لمبې مه زړهٔ سوځي ... صبر د راکې الهي
لمر د سوځي مځکه سره ... پر تا د رب وکي سایه

مور یې پر خپل ورو کې، وفات شوې زوی، جوړې کړې کاکړۍ ویلې
محیب پهٔ دروازه کې ودرېدو، د مور پهٔ ژړغوني ږغ کې یې کاکړۍ غاړي اورېدلې، چې پهٔ دروازه کې پهٔ درېدو سترې شو ، دننه ورغلی
مور چې دی ولیدو ،ستن یې پهٔ نیالي کې جګه کړه، ولاړه شوه ، اوبهٔ او ډوډۍ یې ورته راوړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

8

خاخان پرهولی سر ږمنځلی "مورې! ان مې یو کار پیدا کړی دی، که ستا خوښه وي"-
بختیالۍ چې سترګې یې د دهٔ پهٔ خوا ور واړولې "زویه څنګه کار؟"-
خاخان چې خپله سپینکۍ خولۍ پر سر کوله "مورې! د سنېماپهٔ مخ کې یو کبابي دی، دسیخانو کباب او شربت خرڅوي-
دی بهٔ ناست وي، زهٔ بهٔ چې فلم شروع وي، کباب او شربت دننه وروړم، پر خلکو بهٔ یې خرڅوم"-
بختیالۍ چې د دهٔ له لاسه ږمنځ رانیوله "زویه داسنېما یې بیاڅهٔ بلاده؟"-
خاخان پر مخ غوړ لاس تېراوو "مورې! تا تر اوسه د سنېما نوم نهٔ دی اورېدلی؟"-
بختیالۍ د ولاړېدو پهٔ وخت "نهٔ زویه نن یې دا دی ستا پهٔ خولهٔ کې اورم"-
خاخان واړه، واړه له ځان سره خندل "مورې سنېما داسې ځای دی چې پهٔ سونو خلک ورته راځي، ناست وي، تنداره یې کوي، کله د ښځو رحسونه (رقصونه) کله جنګونه پکې کېږي"-
بختیالۍ چې پهٔ ګونجې تندي، تونده لهجه ورته وویل" نهٔ نهٔ زویه، داسې ځای ته بهٔ نهٔ ورځې چې جنګونه پکې کېږي، که

(c) ketabton.com: The Digital Library

مې جنګونه پهٔ در کولای، له خپله کلې بهٔ پهٔ شپهٔ نهٔ راتلم ،ګوره ګوره چې ور نهٔ شې"-

خاخان شونډان پهٔ غاښو کې نیولی وو چې وره خندا یې ښکاره نهٔ شي "مورې پهٔ ماښهٔ کوي، زهٔ خپل شربت اوکباب پکي خرخوم، دوی دې خپل اتنونه او جنګونه سره کوي"-

بختیالۍ چې د ډمنځي غاښونه پهٔ یوه واړه خلي پاکول "نهٔ نهٔ زویه د بل ګولۍ یابهٔ لرګی دربانديولګېږي"-

خاخان کټ کټ وخندل "مورې داحقیقت نهٔ دی، دا د برق پهٔ زریعه پر دېوال عکسونه ښکاره کوي ، دا نور خلګ ورته ناست وي، ننداره یې کوي، تا تر اوسه اوربدلي دي چې د جنګ خلګ ننداره کوي یا شربت وکباب پکي خرخوي، پهٔ جنګ کې خوخلګ ګوابښ کوي"-

بختیالۍ چې د حېرانتیاپهٔ حالت کې، د ډمنځي پر غاښو خپله ګوته تېروله "زهٔ هم حېرانه شوم چې دا اوس څنګه خلګ دي چې د جنګ ننداره کوي،زما لېونی بیا د ګوابښ پر ځای شربت و کباب پکي خرخوي-

سمه ده زویه، د شاه جي هم دغه صلاح ده، چې د دهٔ کوم کار خوښ وو ، هغه دې کوي"-

دا خو هسي عذر وو، حقیقت خو دا وو، چې و دهٔ ته د عکسونو جوړولو کار ډېر خوند ور کاوو-

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورغلی له هغهٔ مصورسره يې کار شروع کړو، چا چې به د نوي راغلي فلم د مشهورتیاد پاره ،غټ غټ عکسونه جوړول او په چوکونو به يې ځړول-

له هغهٔ سره يې ډېر په مینه او خلوص دا کار کاوۀ- بېخي ډېره موده يې د استاد جوړ کړي عکسونه رنګول او وړل په چوکونو به يې ځړول-

استاد يې په بدل کې يو د غرمي ډوډۍ، هر ماځیګر د جېب خرڅه ورکوله-

د هغه روپۍ خرڅولې نهٔ ،جمع کولې يې ، کاغذونه او قلمان يې په اخیستل-

ماښام چې به کورته ورغلی، دی وو او عکسونه جوړول به وو- د مور به يې هر سهار دعوه وه "ټوله شپهٔ پر بتانو تېره کړې، اوس خونهٔ د دین شوې، نهٔ د دنیا ،نهٔ لمونځ کوې ،نهٔ اودس، نهٔ دې په دې دومره وخت کې دوې روپۍ کورته راوړې-

دا ډول په دعوه او شنه زړهٔ درست کال تېر شو، نهٔ يې د مور خولهٔ سره ورتله ،نهٔ دهٔ دا کار پرېښوی-

یو ورځ يې مور مخه وکړه، شاه جي ته ورغله، ټوله کیسه يې ورته وکړه-

شاه جي په سپینکوټي دسمال سترګې پاکولې، مخ يې ور واړاوو

"بختیالی ! اوله ورځ مي درته وويل، هلک وخپل مخ ته پرېږده، کار مهٔ په لره، ستاخهٔ خیال دی ،خاخان به تاوانونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

درته راوړي، نۀ بې راوړي، بې غمه شه ،خانان زۀ د پر بنۀ پېژنم "-

بختیالۍ چې شاه جي دسمال نغښتی، دې بې ولاس ته کتل" اوس خو درست کال وشو، نۀ بې یوه روپۍ کورته راوړه او نۀ بې غوږ له ګوته ور وړې ده، د الله اکبر د پاره"-

شاه جي چې خپل نغښتی دسمال جېب ته کاوۀ" بختیالۍ دا لمونځ چې نۀ کوي، پۀ دې ملامت دی، دابۀ ورته ووایم لمونځ بۀ کوي، پر کار نۀ شم ورته وئیلای، کار چې ددۀ خوښه ده هغه کار دي کوي، چې روپۍ پکې تاوانه وي ،که هغه کوي چې روپۍ پکې ګټې"-

له کوره سم سره را ووتو ،چې راغلو خاخان ویده وو، مور له خوبۀ را پورته کړو-

اتۀ بجې کېدونکې وې ، چې دا ورځ د جولای د میاشتې دوویستمه وه-

چې دۀ مخ ومینځلی، مور بې چای راوړلې، شاه جي او خاخان چای څښلې، شاه جي خاخان ته خبره وریاده کړه "خاخانه دا مور در څخه ګیله منه ده،ته ولي لمونځ نۀ کوې ، تر غرمې ویده بې "؟-

خاخان چې سر کښته څړولی وو، را پورته بې کړو ،د شاه جي پۀ لور بې ور کتل" له دې واره مي تۀ او مورکۍ وبخښې بل وار بۀ داسي نۀ کوم"-

شاه جي ولاړ شو "زۀ ځم، خو ته بۀ قول راسره کوې"-

(c) ketabton.com: The Digital Library

خاخان چې شاه جي ولاړ وو، پهٔ ناستې يې د شاه جي ومخ ته کتل"هو قول دی"-

پهٔ دې ورځ چې ورغلی، استاد ته يې وويل "د دې اوس راغلي قلم تول عکسونه زهٔ جوړوم، ته هسې راته گوره"-

جامې يې بدلې کړې او رنگونه يې راواخيستو، د عکسونو پهٔ جوړولو يې شروع وکړه، استاد ناست وو، ورته کتل يې چې کوم ځای بهٔ يې ناخوښه شو ، دهٔ ته بهٔ يې اشاره وکړه، يابهٔ يې پهٔ خپله قلم ورواخيستو-

داډول عکسونه تول مکمل شوو، چې کله وارد ليکلو شو، نو استاد قلم پهٔ لاس ورکړو-

دهٔ ډېر پهٔ معصومانه انداز قلم او رنگ پهٔ لاس کې راواخيستو-

خاخان "استاد محترم! زهٔ پهٔ خدای که خپل نوم ښهٔ وئيلای شم"-

استادچې پر چوکۍ ناست وو، د دهٔ پر مخ يې د رنگونو تکي ليدو-

دهٔ پهٔ رنگېدلو لاسونو کې رنگ او قلم نيولي ،واړه واړه يې خندل-

خاخان"استاد محترم! تهٔ يې پر کاغذ وليکه ،زهٔ يې هغه ډول درته ليکم "استاد يو گړی پهٔ سوچ کې ناست وو، پهٔ دواړو لاسونو کې يې کاغذ ورغړاوو بيايې هغه کاغذ سره خور کړو ،يو څهٔ يې پر وليکل، و دهٔ ته يې ورکړو-

(c) ketabton.com: The Digital Library

دهٔ د استاد محترم لیکلي دومره ښاهسته ولیکل، چې او ستاد محترم یې پهٔ چوکۍ کې ګوته پهٔ غاښ ورته ناست وو، چې کله کار خلاص شو.

استاد پوښتنه ځیني وکړه "تهٔ چې پهٔ الف،بې نهٔ پوهېږې بیادې دالیکل څهٔ ډول زده کړو؟".

خاخان چې د رنګ د ډبي سر بنداوهٔ " استاد محترم! دا زما له ډېره وخته شوق وو، هر ځای چې بهٔ ما ښاهسته لیکلي ولیدو، تر هغه بهٔ ما لیکل، نهٔ مې پرېښودل چې هغه لفظونه بهٔ مې هغه ډول لیکلي نهٔ وو.

دا لیکل خو مي له ډېره وخته زده وو، د عکسونو شوق هغه ورځ را پورته شوچې پر چوکونو مي غټ غټ لګېدلي عکسونه ولیدل.

بېخي ډېر وګرځېدم هغهٔ سړی نهٔ رامعلومېدو چې جوړوي یې څوک ؟.

یو ورځ خو لا دا سودا هم را ولوېده چې دا د چوک یو عکس یو پور ته کړه ، کور ته یې یوسه ، پردې بهٔ یې زده کړې چې پهٔ کومه ورځ مي ستا دوکان ولید، زړهٔ مي دومره ښهٔ شو ،لکه د دنیا ښې او ښادۍ چې ټولي پر ما راغلې وي".

له هغې ورځې استاد مطمئینه شو چې خاخان بهٔ پر دوکان ناست وو، دی بهٔ بېغمه ګرځېدو بل یې ډېروکې تنخوا هم ور ولګوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بېخي ډېر وخت يې له استاده سره کار وکړی ، اخير هغه ورځ هم راغله چې خاخان له استاد سره خفه شو ، سبب يې دا وو ، دی څو ورځي دوکان ته نهٔ لاړو او له استاده يې اجازه هم نه وه اخيستې،نو استاد چې بهٔ دوکان ته راغلی دوکان بهٔ بند وو او کارونه بهٔ ټول نيمګړي پراته وو ، ګراکانو بهٔ پهٔ قطار کې پهٔ يوه خوله وويل چې کار کول مو پهٔ وس نه دي پوره بيا دوکان بند کړی ،څهٔ ته مو خلاص کړی.

څو ورځي پس چې خانان راغلی، د دهٔ او استاد خبره تر له واوښته ، خانان چې له دوکانه روان شو ، د خپل استادپهٔ ضد يې خپل رنګونه او قلمونه واخيستل پهٔ شابهٔ يې ګرځول، د دوکانونو بورډونه يې ليکل يابهٔ د بسونو او لاريو پهٔ اډو کې ګرځېدو ، پر بسونو او لاريو بهٔ يې ليکل کول.

پهٔ هغه ورځ يې له دې کاره هم نفرت وشو، پهٔ کومه ورځ چې يو ډرائيور يو څهٔ ليکلي ورکړو ، دهٔ د لارۍ پر شا ښاهسته وليکل

.

دی لا ده لارۍ شاته ولاړ وو چې يو ځوان راغلو ، چې د دهٔ ليکلي يې وليدو ، پهٔ کټ کټ يې وخندل.

خاخان رنګونه او قلمونه پهٔ لوته کې اچول، پوښتنه يې ځينې وکړه "ولي دې وخندل؟".

سړي چې دواړه لاس پر يوه او بل تشي نيولي وو "ولي تا چې ليکل خندا نهٔ درتله؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

خاخان د اخبار پهٔ کاغذ له رنگه لاس پاکول "نهٔ! زهٔ خو هسې هغه لیکم چې څوک يې پر کاغذ را ولیکي".

سړي د خندا اوښکې له سترګو پاکولې "دخدای بنده! دا واوره، تا څهٔ لیکي دي؟

زارۍ مي ډيري ورته وکړې ، پلار يې راضي شو مور يې کونه ښوروينه .

او دغه رنګه ما ستا نوري ليکني هم ليدلې دي چې تا ډېري نا تراشي په کي کړي دي ،

ويشتلی مايې روغ بهٔ نشي، که طبيبان د مور مېړونه کړې ميئنه"

پر يو ويګن مي وليدل چي تا ليکلي وو ، کېنچ رازق ماما ، او داسي نور هم ، هلکه چي په پوهېږې نو بيا يې ولي ليکې ؟

هغه ځوان ځيني رخصت شو ،او دی ډېر خفه شو ، له ځانه سره يې کست وکړو تر څو چي ليکل زده نه کړم ،په والله که يو لفظ هم وليکم ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

9

دینک ته تېوله شپهٔ خوب نهٔ ورتلو، داېې غوښت چې ور شي، دوی ته د ملکداد د ناکرارۍ خبر ور ورسوي، دخوب د تښتېدو سبب یې هم دا وو چې یوه شپهٔ ورته درسته کال شوه، تېوله شپهٔ یوې او بلې خواته اوښت او را اوښت.

سهارله چای څښلو سره سم ، دینک له ښځې او زامنو سره دلوردکورپه بهانه د خدای پهٔ اماني وکړه، روان شو.

څرک ته چې ورسېدو ، یوه لارۍ راغله ور وختو ، له لارۍ څخه ماځیګر بس ته وختو . تېوله شپهٔ یې لاره ووهله، سهار نږدې وو چې بس واوښت ډېر پکې مړهٔ او ډېر ټپیان شوو.

دینک او څهٔ نور خلک یې د بې هوښۍ پهٔ حالت کې هسپتال ته یوړل ، ډېرې شپې یې پهٔ هسپتال کې وشوې.

یو سهار ترسیم مسیح صفایي کوله، پهٔ نرې بانس پورې یې ترلی ګدړ، د شپړو کټونو پهٔ وارډ کې پر فرش وهلو، له هغهٔ سرې سره ږغېدو چې د تللو د ناروغانو د کټونو سپین څادرونه یې بدلول او هم یې د دینک خبرې اورېدې ، یوهٔ بل سرې ته یې ویل.

که څهٔ هم ترسیم سم پهٔ پښتو نهٔ پوهېدو خو نمونه یې د دوی د ګاونډیانو اخیستو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ترسیم چې د دوی کټ ته ورنږدې شو چې ترڅې خولۀ یې خلاصه کړه، له هغۀ سړي یې پوښتنه وکړه "داچاچا څۀوايي؟".

نااشناسړی چې له ناروغه سپین ږیري دينک سره پر کټ ناست وو، يوه پښه یې لاندې ځړېده، هم يې ښوروله ،دی وايي "دلته زماخپلوان دي ،زۀ پۀ هغو پسې را رهي و م ، پۀ لارې داپښه را وشوه".

ترسیم چې د سپین ږیري مخته کتل

"اوس يې کور ور معلوم دی؟".

نااشناسړي چې هغه بله پښه هم له کټه کوزوله "نۀ دی وايي کور يې نۀ دی رامعلوم ، را وستي هم ما دي".

ترسیم چې د نااشناسړي له کټه لرې شوې څپلۍ ور نږدې کوله

"بیا يې څنګه کور نۀ دی ور معلوم؟".

نااشناسړي چې خپله څپلۍ پۀ پښه کوله

"دی وايي رامې وستو، يو سړي ته مې حواله کړو، زۀ لاړم".

ترسیم چې وار بۀ نه وو ،مخ بۀ يې د دروازې پۀ لور واړوو ، بېرته بۀ يې مخ دۀاو سپین ږیري ته ور واړوه

"څومره وخت بۀ يې کېږي؟".

نااشناسړي چې هم ترسیم ته کتل "دی وايي ببخي ډېر کلونه يې کېږي. هغه وخت خو يې هلکان ببخي ماشومان وو، اوس بۀ پۀ ږیره وي".

ترسیم چې سترګې پټې او رنې کړې ، له جېبۀ يې يوه دانه سګرېټ را وکښو ، بل يې کړو له يوه کشه وروسته

"هغه سړی در معلوم دی، وچاته چې تاحواله کړو؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

نااشناسړي چې سترګې يې د دهٔ د لاس پهٔ سګرېټ کې وې"هو دی وایې شاه جي نومېدهٔ پر پلاني چوک يې دوکان وو".
ترسیم د دروازې پهٔ لوري کتل "دبختيالی زامن خاخان او محيب".
نااشناسړي چې سترګې يې د ترسيم پهٔ خړو بوټونو کې وې دی وايي
"هو".
دينک چې ترسيم ته مخ ور واړاوو"هو ! تر خولهٔ دي وګرځم دغه دي، تهٔ يې پېژنې؟".
ترسيم چې ناکراره غوندي وو ،نااشناسړي داسي محسوسوله، لکه له يو چا چې وېرېږي. مخ يې د دروازې له لوري سړي ته واړاوو
"هو ! زهٔ يې پېژنم ، کور يې زموږ پهٔ کوڅه کې دی".
دينک چې د مسخرو پهٔ ډول واړه واړه خندل "کاکا بهٔ دې تر ډېره جار شي" له ځان سره يې بنهٔ پهٔ زوره وهم خندل "ډېره خو نهٔ لرې، کاکا بهٔ دې تر برېټو جار شي، که دې را خبر کړو".
نااشناسړي ته د دينک مسخرې خوند ور نهٔ کړو، پهٔ زړهٔ کې يې د ترسيم مسيح پر بوټونو او خيرنو جامو او ترلې سر افسوس کاوۀ ، دی وايي "که دې را خبر کړو ډېر بهٔ بنهٔ وي، زهٔ بهٔ دعا درته کوم".
ترسيم لاړو ، د بختيالی دروازه يې وټکوله . هلکان يو هم کور نهٔ وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بختیالۍ او زرینه هسپتال ته ورغلې ، له حال احواله پس چې بختیالۍ د ډاکټر دروازې ته ورغله، په دروازه کې د ناروغانو ګڼه ګونه وه، دې په دروازه کې ولاړ سړي ته وویل "له ډاکټرصاحبه یوه پوښتنه کوم".

د دروازې سړی :"مورې ! ته به انتظار باسې، تر هغه چې دا ولاړ خلک ور شي بیابه ته ورځې". تولو ولاړو خلکو وویل "یوار مورکۍ پرېږده چې ورشي، مور به بیا ور شو".

بختیالۍ : "ورونو کور مو ودان".

ډاکټر: "ها څه درباندي شوي؟".

بختیالۍ": ډاکټرصاحب ! هغه زموږ سړی چې په بس کې خوږ سوی وو، اوس شکر دی ډېر ښهٔ دی، که ستااجازه وي ، موږ به یې کورته بوزو، کور نزدې دی، که چېرې په تکلیف شو درته رابهٔ یې ولو".

ډاکټرچې یو بل چاته نسخه لیکله، قلم یې ودراوو، بختیالۍ ته یې وکتل "بس هغه دوا ورکوی ،د نور څه ضرورت نشته".

بختیالۍ چې په راوتو وه "سمه ده دا دوا بهٔ ورته واخلو" دینګ یې کورته راوستو.

غرمه محیب راغلی چې کاکایې پهٔ سترګو شو، سودا یې شوه، له موره یې پوښتنه وکړه "مورې! دا څوک دی او راغلی دی ؟".

بختیالۍ : "زویه ! دا هغه دینګ کاکا دی موږ چې یې دلته ځنګه راوستو" محیب له کاکاسره ډېر پهٔ مینه روغبړ، حال احوال وکړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مابنام چې خاخان راغلی د کاکا سر او لاس که څه پټی وو، هم یې وپېژندلی. له روغبړه پس یې د دۀ مخ ته کتل ځیني وېې پوښتل.

"خیر کاکاداڅۀ در شوي دي؟".

دینک چې دخپل یوه یوه زخم وپټی ته کتل "زویه! دا خو داسي پۀ لاره بس وواوښت".

خاخان چې د کاکا تر ځنګانۀ بالښت لاندي کاوۀ" ښه نور کور و کلی ټول ښۀ دي، څنګه دی زما کاکا؟".

دینک چې هغه بله روغه پښه غزوله "زویه! ګزاره کوي، پخوانو ښۀ ویلي دي "د ظلم پای تمام دی" د هغه غریب خو دریم زوی وفات شو، نږور یې وهغه چرسک ته کښېنوله، اوس یې پۀ کور کې تل جنګونه وي.

هغه ورځ ورسره کښېنستم، د ېر شین زړی او ګورم جن وو.

داسي پۀ ګپۀ ګپۀ کې یې تاسو یاد کړاست، سړیه دلته مې پۀ کور کې دا شین زړۀ دی، هلته مې له هغو تللو وېره شي، داسي نۀ وي یو ورځ راشي یو پکې را وغزوي ،تمامه شپۀ پۀ ولاړې تېره کړم".

ما ور غبرګه کړه چې " تااول ولي سوچ نۀ کاوۀ". دۀ پۀ ژړغوني ږغ وویل "ما دي خدای له زویه خلاص کړي، ما دانۀ دي ورته ویلي چې تۀ دا سړی مړ که دا مې خود ورته ویلي وو چې تنګوه یې ،ګوندي بار شي دامځکه راسره بدله یا راباندي خرڅه کړي.

دۀ ظالم دا وو چې مړ یې کړ".

(c) ketabton.com: The Digital Library

مايې خبره پرې کړه " تهٔ خو له هغه نه وشرمېدې، پر هغه ظلم برسېره دې بل ور باندې کاوه، ښځه دې هم وهغه قاتل ته کښېنوله".

دهٔ ويل: "سړيه له ماخو بې ورخونه يوړو، ما دا هڅه ځکه وکړه چې دا ښځه ودې چرسک ته کښېنوم، ګوندې دا دښمني پورې ختمه شي، هغه د خدای داسې نهٔ وه خوښه".

خاخان چې وکاکا ته پر غوړېدلې دسترخوان دشيدو وړه ډوډۍ کښېښووه.

"ښهٔ کاکا تهٔ چې له دې ځايه ورغلې، دې دې وليدو. څهٔ يې ويل؟".

دينک چې لاس يې پهٔ کاسه کې وو "زهٔ چې کور ته ورسېدم، پهٔ کور کې خبر شوم چې بختيالی او زامن د شپې تښتېدلي دي.

ده ته ورغلم له روغېړه پس، يې ولمر ته پر ناست کالي بالښت ته شنګ وهلي وو، سترګې يې کښته اچولې وې".

دينک ما ورته وويل.

"هلکه ملکداده! تا دا ښځه او ماشومان څهٔ کول چې تنګول دي چې زهٔ راغلی وای، پهٔ سوکه بهٔ مې در رضا کړې وه".

ملکداد چې سر راپورته کړو، سترګې يې مړې را واړولې "سړيه ښځه نهٔ ده بلاده بلا، زهٔ خو يې تېر يستم، دوې ورځې مهلت يې راځخه واخيستو"..................

دينک زما سترګې د دهٔ پهٔ سپېره مخ کې وې "ته دا ارام ولې ناست يې، خو يو خوا ته بهٔ پسې تلې؟".

ملکداد چې واړه وخندل "چيرې بهٔ لاړه شي، د يوچا کلا ته بهٔ ورغلې وي. حال بهٔ يې راشي هر چا ته چې ورشي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا څۀ خیال دی هغه بۀ زما له خبري واوري" زۀ خاموشه وم.
خاخان چې جوړه ګوله غاب ته وړله "بیا خو ډېر ښۀ دی چې پر تاېې شک نۀ دی راغلی".
دینګ چې د اوبو ګلاس یې پۀ لاس کې وو "نۀ منا(مرا) موږ خو هم داسې چل ورسره وکړو چې ملکداد څه د ملکداد پلار والله که پۀ پوهـ شي.
هسې دا روپۍ داسې شی دي چې پر خره یې بار کړې، خلګ خیرالله خان ورته وایي، ګني دا د ملکداد غوندي خلګو بۀ پۀ ماپسې کاغذونه ټولول".
دسترخوان ټول شوی وو، شنې چای راغلې څۀ، بلکې پرخلاصېدو وې.
خاخان چې د شینو چای تشه پیاله ښووه "کاکا بس ناوخته دی، زیاته ویدېږو، که ډېر پۀ تکلیف نۀ یې، ستاپۀ ښاهسته رېغ کې یو څو د پردېسی غاړې راته وکړه، والله که مې له ډېره وخته غاړې اورېدلي وي".
بختیالی چې پر لمانځۀ ولاړه وه، سلام یې پۀ وګرځاوو، ور رېغ یې کړو.
"خاخانه! شرم وکړه کاکا ناروغه دی تۀ غاړې پۀ کوې".
دینګ چې سر پر جګ بالښت سماوۀ، پۀ برامده کې یې کتل، د دوو خونو څنګ پر څنګ، پۀ ځږ رنګ رنګېدلې دروازې او

(c) ketabton.com: The Digital Library

پریو او بل ځنګ بې یوه یوه کړکۍ پهٔ هغه خړ رنګ رنګېدلې هم لیدې.

چې وده ته مخامخ، یوه د پخلنځي وره دروازه هم پهٔ هغه رنګ ښکارېده "نهٔ نهٔ بختیالی! هلکان نهٔ دي ملامت، پردېسی سوځلي دي، یو څوغاړې بهٔ ورته وکړم.

خاخانه زویه غوږ شه.

پــردېسی څومره ازاد کړې
ما زړل چې بهٔ چــا یــاد کي
پــردېسي د غــروســرونــه
پرغروچا کړي خــوبــونــه
پــردېسي د اُور لـــه زاتــه
سرت مه نیم نه سوی راپاتــه
پردېسي ده تـــــور دودونه
اورهندوان سوځي لیانجونه

دینک له بالښته سر بې اختیاره را پورته کړو

"وی بختیالی! اوس مې رایات شو زهٔ چې راتلم، ښځې دلورد پاره نخښه(تحفه) راکړه، یو څو د دې د لاس ښنګړي بې راکړو، ویل بې "ما بهٔ پر یاتوي" یوه ګوتې، یو څهٔ شیان بې نور هم پکې یښي وو، خود بهٔ پهٔ هغه بس کې پاته شوي وي".

خاخان چې یوه پینه پر بله اړولې وه، بالښت ته پروت وو، را پورته شو "کاکا! نخښه دي پهٔ اور پسې شي چې تهٔ خدای ژوندی پاته کړی بې".

کاکا انهٔ دي ده خوښه، شپهٔ ډېره تېره ده، چې ویده شوو".

(c) ketabton.com: The Digital Library

سهار لا دوی چای څښلي، شاه جي راغلی، له حال احواله پس يې خاخان ته مخ ور واړاوو "د شپې ناوخته کورته راغلم، جبینې راته وویل: داسې ښه شوې وه".

خاخان چې د کاکا د سر او لاس پټۍ ته کتل "هو شاه صاحب" ټوله کیسه يې ورته وکړه.

دا ډول د کوڅې خلګ وو، شناخته یو یو راتلو، د خاخان ټوله ورځ پر کور تېره شوه.

له دې ورځې پس خاخان او ورور هر سهار په خپل خپل کار پسې تلو، تر هغې ورځې چې کاکا روغ رمټ شوو.

ټولې پټۍ يې خلاصې کړې، په دې ماخوستن يې، وخپلو جوړو زخمونو ته کتل، خاخان او بختیالی ته يې وویل" که ستاسو خوښه وي، زهٔ بهٔ سبا که خیر ووکور ته لاړ شم، د دوو شپو پهٔ نیت له کوره راووتم، درسته مېاشت مې وشوه، د هغو بهٔ پهٔ ما کښ چپ وي".

خاخان چې هم د کاکا د جوړو زخمونو و ټپو ته کتل چې سپین ښکارېدو "هو خود کاکا کښ څهٔ پهٔ ولاړې بهٔ ګرځي، مځکه بهٔ د ناستې ځای نهٔ ورکوي".

شپهٔ تېره شوه ،سهار خاخان کاکا د بس اډې ته، پهٔ پښوسوکه،سوکه روان کړو، تر هغه کاکا پهٔ ښار کې یوې او بلې خوا ته سره کتل، چې اډې ته ورسېدو.

پهٔ اډه کې يې کاکا ته د کور د پاره څهٔ وچه مېوه او څهٔ نور شیان ور واخیستو، له کاکا سره يې خدای پهٔ اماني وکړو، پهٔ بس کې يې سپور کړی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کاکا چې کور ته ورغلی کلیوال په خبر شو، یو یو به
پوښتنې ته راتلو، چې ملکداد هم پکښې راغلی.
له روغبړه ، حال احواله وروسته.
ملکداد چې د دینک په کور کې به بالښت ته څنګ وهلی وو،
په خونه کې به شاه او خوا کتل، چې په خونه کې به په دېوال
کې تک وهلي مېخونه لیدو.
پر هغو مېخونو څلور دانې غټې ، غټې غابونه پراته وو، بلې
خواته یو نغری چې ایرې به ښې خواپاکې ختلې وې ، جار له
بوټو ډک وو.
د ډک جار له یوې او بلې خوا به پر لوړه دوه صندوخان، یوه
هغه کراسته ،دوه بالښته چې دوی پر ناست وو.
خلاصه دروازه ته مخامخ، چې دباندي به پرغولي یوه چرګه
هم لیده "دینکه ! څه شوې دخدای بنده، خو ټول کور دې په
ځان حېران کړی وو".
دینک : "زه چې له کوره ووتم، څرک ته ورغلم، یوه لارۍ
راغله، لاس مې ورکړو ،لارۍ ته وروختم.
د لارۍ ډرائیور ښه په مینه روغبړ را سره وکړو، د کلي د
سړي، سړي حال احوال به وکړی.
زه حېران وم چې دا څوک دی چې د کلي واړه او زاړه په نامه
پېژني.
اخیر مې په مره خوله پوښتنه ځیني وکړه، څوانه ته څوک به او
کور دې چیرې دی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

دی یو څهٔ وخت خاموشه وو بیا یې سرې غټې سترګې پهٔ قهر را واړولې ویې خندل.

"ستاسو پهٔ کلي کې دی".

دینک مایې پر استېرینګ نیولو لاسو ته کتل

"څنګه زمونږ پهٔ کلي کې ، زهٔ دې نهٔ پېژنم"؟.

ډرائیور د بیا هغه ډول سرې سترګې را واړولې

"دی نهٔ ، یو وخت وو".

دینک"ما د لارې د دروازې تر خلاص شیشه نسوار تو کړو، خولهٔ مې پهٔ خپل څادر پاکوله "هلکه د رمضان زوی خو نهٔ یې؟".

د دهٔ سترګې پهٔ ما کې وې، څرک ته یې نهٔ کتل.

ډرائیور"هو دینک کاکا".

دینک ما چې د هغه بل ملګري له لاسه خوږه رانیوه"هلکه خو ځوان شوی یې، هغه مور او نور ورونه دې څنګه دي؟

هغه دوه بهٔ هم ځوانان وي".

ډرائیورچې سګرېټ بل کړی، تیلی یې وغورځوله"هو کاکا هغه بل هم ځوان دی"

بیا زهٔ پهٔ ځان نهٔ یم پوهېدلی ، یو څو ورځې پس چې پر حال راغلم. پهٔ هسپتال کې پروت وم، ډېرې شپې مې پهٔ هسپتال کې وشوې".

(c) ketabton.com: The Digital Library

(10)

ماخوستن دسترخوان غوړېدلی وو، و ډوډۍ ته بختیالۍ، خاخان او محیب اوس د زرینې په انتظار وو چې غابونه راوړي، د محیب تعلیم مکمل وو.

خاخان : "وروره! موږ د خدای شکر نهٔ شو ادا کولای چې په موږ کې یې هم داسې سړی پیدا کړو.

اوس بهٔ که خیر وو، یو ښهٔ نوکري ځان ته پیدا کوې.

چې تهٔ هم پهٔ عزت یې او د خلګو خدمت هم پکې کوې.

دروازه وټکېده، محیب ورغلی، له محیب سره سم شاه جي دننه راغلی.

لاس یې ومینځل، له دوی سره پر ډوډۍ کېښېنستو.

د ډوډۍ له خوړلو وروسته، شاه جي د خپل ګونجي، ګونجې لاس ګوته پهٔ غوږ کې ښوروله.

"بختیالۍ تهٔ بهٔ وایې شاه جي موږ پهٔ سوالو ډوډۍ ته نهٔ شو راوستای، نن پهٔ خپله راغلی، یو څهٔ بهٔ ضرور وي.

خبره داسې ده لورې! زما یوه میاشت کېږي چې ناروغه یم، تاسو ټول خبر یاست او بلکه د مرګ معلومه هم نه ده، چې روغ مري، که ناروغه، خبره مې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا کوله چې ستاسو له ما سره روپۍ دي، دا به سبا خاخان راولېږي ،زۀ به يې ورکړم.
بختيالى چې وزرينې ته پۀ لاس د چاى اشاره کوله -
شاه صاحب ! زمونږ له تاسره روپۍ څۀ غواړي. لس پنځلس زره مو در کړې دي، درې گونه دې راکړې دي.
شاه جي چې د زرينې پۀ لاس کې پتناسۀ ته پۀ هغو سترگو کتل، چې تک سپين، گڼ بانه يې پۀ تکو سپينو چشمو کې، له لرې ښکارېدو "نۀ ستاسو له ماسره ډېرې روپۍ دي، يو خو چې ته راغلې روپۍ دي راکړې، يو څۀ پۀ هغه وخت کې د کوڅې خلگو راکړې ستاسو د پاره، شل زره ما له ځانه کړې.
پۀ بېنک کې مې کښېښودې ،پۀ گټه چې د کال پر زر يوه روپۍ راکوي، هم ډېره گټه بۀ يې کړې وي.
اوولس ،اتلس کاله تېر شوي دي.
بل هغه دوکاندار چې تاسو روپۍ نۀ اخيستې، وَماته يې راکړې ، ما تاسو له رکشه پۀ رانيوه ،پاته روپۍ هم رکشې مزدورې وکړه، ادا يې کړې ،وتاسو ته هم ما د خپلې رکشې گټه درکوله.
دوى تول خاموشه وو.
بختيالى د چاى پياله ور ډکوله
"شاه صاحب ! دا دې ښۀ کار نۀ دى کړى.
شاه جي چې پۀ رېږدېدلي لاس پياله ور پورته کوله "هو زۀ منم چې ښۀ کار مې نۀ دى کړى، ستاپۀ هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

سري د ډېره خوابده شوه چې ما روپۍ خيني اخيستي دي".

بختيالی چې سترګې د دهٔ په رېږدېدلي لاس کې وې "هو".

شاه جي چې په رېږدېدلي لاس کې يې د چای نيمه پياله پاته وه

"لورې ! څهٔ وکړو، مرور هم ستا ډول انسانان يو، زړونه مو د غوښې دي، نهٔ ده ډېرو، مورږ تهٔ او ستا ماشومان ليدل، بس نورې خبرې پرېږده، سهار خاخان راولېږه، زهٔ اوس لاړم د خدای پهٔ امان".

يو لاس يې پر ګونډه ونيوو، هغه بل پر مځکه، ډېر پهٔ زحمت ولاړ شو.

محيب ګوتونه ور سم کړو، تر کوره ور سره لاړ.

سهار چې خاخان تلو بختيالی سوال ورته وکړو چې

"رکشه کور ته مهٔ راوله، دورې بې پر يو چا خرڅه کړه.

زما له دې رکشې کرکه کېږي چې ستاسو پهٔ لاس داسي نهٔ وي يو څوک پهٔ ووهی".

خاخان چې تر دروازه وتو، مخ يې پر شا را واړاوو

"سمه ده مورې".

خاخان ورغلی، شاه جي بېنک ته برتلی، دومره ډېرې روپۍ يې پهٔ لاس ورکړې چې خاخان بېخي ورته حېران وو. شاه جي ته بې د مور کيسه هم وکړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاه جي د ښېنک تر مخه له لاسه لوېدلی قلم را پورته کاوۀ "سمه ده خاخانه! یو څوک بۀ پیدا کړو ،رکشه بۀ پرې خرڅه کړو.

تۀ دا روپۍ کور ته یوسه، سهار تۀ او محیب دواړه راشئ، یو کاروبار بۀ پۀ صلاح شروع کړو".

خاخان روپۍ راوړې، ټولې د سلو سلو نوټونه وو.

ټوله کورنۍ ودې دومره ډېرو روپو ته حېرانه وه.

سهار خاخان او محیب دواړه ورغلو، شاه جي پر چوکۍ ناست وو.

له دخله څخه یې یو سړي ته بقایه ورکړه "خاخانه! تۀ او محیب راغلاست، اوس که ستاسو خوښه وي، یو د کتابونو دوکان بۀ جوړ کړو ،د نجونو د سکول څنګ ته، یو خو یې کار ښۀ صفا دی بل ښۀ مزدوري پکښې ده، تر هغو چې یو نوکري پیدا کوو".

خاخان محیب چې ودۀ ته متوجه وو "سمه ده".

د کتابو نو دوکان یې جوړ کړو، پر دوکان دومره رش وو، چې ښېځې بۀ یو ګهنټه دواړه نۀ پۀ رسېدو ، روپۍ ورځ تر هغه بله ډېرېدې.

یو ورځ شاه جي راغلی چې "یوه نوکري مې پیدا کړې ده، خو روپۍ غواړي ، محیب چې شاه صاحب ته د اوبو ګلاس نیولی وو "څنګه نوکري ده او روپۍ څنګه او څۀ ته غواړي؟".

شاه جي چې د اوبو تش ګلاس بېرته ور کاوۀ (ډي ډي .اي .او) "محیبه! نن سبا بې روپیو کار هم نۀ کېږي، دا لا اوس هم له مورې سره ښۀ کوي، د محمد علی (د شاه جي زوی) پۀ خاطر. هغه افیسر د محمد علی ډېر نږدې ملګری دی".

محیب چې ګلاس پر ځای ښوولو "دا خو ډېره ښۀ نوکري ده، زما خوښه هم ده، د تعلیم شعبه ده، زۀ بۀ له مور سره حال وکړم".

(c) ketabton.com: The Digital Library

مانښام یې مور ته د نوکرۍ کیسه وکړه.
بختیالۍ چې سترګې یې د خوشالۍ له اوښکو ډکې شوې "زویه! نوکري خړد وکړه. کار به دي څه کار وي او بل که بیا کلي له بدلېدای شي".
محیب: "مورې مور، کلی څه کوو؟".
بختیالۍ "زه په تاسو د دې خلګو خدمت نه کوم".
محیب چې سترګې یې د مور په سترګو کې وې "ولي موره! دې خلګو له زمونږ سره څومره ښه کړي دي، په کار دي مونږ د دې خلګو خدمتونه وکړو او مونږ خدای تر دې ځایه را ورسولو، دې خلګو".
بختیالۍ چې د پروني په څاک خپلې ډکې سترګې پاکولې "ځکه خو یې خدمت نه په در کوم چې داخلګ په انسانیت خبر دي، له انسانه سره مینه لري ، زه په تاسو د هغو خدمت کوم چې شکلونه یې د انسانانو

(c) ketabton.com: The Digital Library

دي او ذهنونــه د حیوانــانو، ځکــه خــو زهٔ تاســو خپلوانــو او کلي ته بیایم.
دا پـهٔ منم چې داسې انسانان هم شته چې د بـدو بـدل پـهٔ ښهٔ اخلي.
زویـه ! تـهٔ خبـر یـې چې کلـه کلـه زړهٔ را تـول کـړم، ووایـم، چـې لاس پـورتـه کـړه، د زړهٔ لـه اخلاصـه د دوی د پـلار وقاتل ته دعاوکړه چې سرېه دواړې دې سمې شه".
محیب چې د مـور پـهٔ خـوا پـهٔ ګـونجې تنـدي ور وکتـل ،پـهٔ تونـده لهجـه یـې وویـل "تـهٔ بـهٔ انسـانه نـهٔ یـې یـا بـهٔ دې پـهٔ سینه کې زړهٔ نهٔ وي، چې داسې کوې.
دا مـې پـهٔ خپـل ژونـد کـې اول ځـل دی چې یـو څـوک وخپـل دوښـمن تـه دعاګـانې کـوي ،تـهٔ لېـونی یـې، سـتا دمـاغ کـار پرېښـی دی، هغـهٔ زمـا پـلار وژلـی دی، مـوږ یـې د بـل دیـار کـړي یـو، وړور مـو د بـل پـه خـاورو کې ښـخ شـو، پـر مخ لاګوره نور څهٔ راسره کیږي".
بختیـالی چـې ددهٔ پـهٔ خـوا سـترګې ور واړولـې، لـه ژړغوني ږغ سره ،سره و مسېده هم.
"زویـه ! کـه د دې سـړي ظلـم نـهٔ وای، نـن بـهٔ تـهٔ داسـې نـه ږغېدې
تـهٔ چې لـه هغـه ځایـه نـهٔ وای راوتلی، نـن بـهٔ سـتا هم لکـه د هغـه کلي خلـک، پـهٔ ډېره کـې بـهٔ دې نسـوار پراتـه وو یـا بـهٔ دې لـه خـولې سره څـادر نیـولی، ږغېـدې بـهٔ، یـا بـهٔ داسـې وې، لکـه زهٔ چـې داسـې مـې ګڼلـې وه، بـې قربیـانو ژونـد

(c) ketabton.com: The Digital Library

نـهٔ کېـږي او بـل بـهٔ دي داسـې محسوسـوله لکـه زه چې یـو پښتانهٔ مسلمانان دي.

پـهٔ دې بـهٔ نـهٔ وې خبـر، چـې دا هـر څـهٔ اخیـر راځـي و انسـانیت تـه درېـږي، دا ټـول د هغـه سـړي د ظلـم برکـت دی".

دوی ټولـه تـر هغـه خاموشـه وو چـې ویدېـدل، سـهار شـاه جي ته ورغلی، چې مور مې داسې وای.

شـاه جـي چـې د دهٔ پـهٔ لـور پـهٔ حېرانـي سـره کتـل "هـو نـوکري خـود بـدلېږي، هـر وخـت چـې دي زړهٔ وغـواړي بدلېږي".

شـاه جـي یـې کاغذونـه او روپـی خپـل زوی محمـد علی تـه ورکـړې، هغـهٔ تـه یـې وویـل چـې "لـه اولـه دا کوشش وکـړه، چـې اردریـې هغـې ضـلعې تـه وشـي، چـې د دوی کلـی پکښې راځي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

11

د محیب اخیر هم ، ارېږ هغې ضلعې ته وشو ، پهٔ کومه کې چې د دوی کلی وو.

ماخوستن له ډوډۍ وروسته، بختیالی، خاخان او محیب ټول ناست وو ، محیب ډېر خوشاله وو "مورې ! اوس خو بهٔ که خدای کول، پهٔ خپل کلي کې سکول جوړوم. که بله هره لاره راودرېده، پهٔ خپلو روپو بې جوړوم ،هم بې چلوم.

تهٔ هسي دعاګانې راته کوه".

زرینې د محیب جوړې او نور د ضروت شیان، یو یو داسې پهٔ مات زړهٔ راوړلو، لکه محیب چې د کلونو پهٔ مسافرۍ ځي.

مور بې دعاګانې کولې

"زویه ! خدای دې پر سر ودرېږه، نور مې څهٔ وس درسېږي ،زویه ! که د هغو مظلومو ښځو او ماشومانو غم نهٔ وای راسره، پهٔ خدای که یا تاسو له دې کوره وتلي وای او یا ما پهٔ ټول عمر د خپلوانو او کلي نوم پهٔ خولهٔ اخیستی وای.

زویه ! چې کلي ته ورشې، څومره کوشش بهٔ کوې، چې څوک دې ونهٔ پېژني، یو دینک کاکا دې پېژني، هغه خو پوه کړه".

(c) ketabton.com: The Digital Library

محیب چې د مور له سره لوېدلي پړوني ته کتل چې پر اوږو يې پروت وو "سمه ده مورې! ته به غمه شه" دوی ټول شپه په خواږه خوب ویده شوو، مور يې تر سهاره په سوچونو کې ورکه وه "داسي نه وي هلته يې څوک و پېژني، د هغې خوا به يې کړي، تر تا به يې نه راپرېږدي، نه، نه محیب زوی خو تعلیم یافته دی، په ښار کې اوسېدلی دی، چیري خطا وزي".

سهار د وخته يې مور چای راوړې، له چای څښلو وروسته يې بستره او بکس را واخیستو.

مور او زرینه هم تر دروازې ورسره راغلې، دی او خاخان په رکشه کې کښېنستو، د اډې په لور روان شو.

مور يې په دروازه کې ولاړه وه، دعاګانې يې کولې "خدایه! ته يې پر سر ودرېږې، ته يې کامیابه کړې، خدایه! ته خو د زړونو مالک يې، د پټو زړونو له حاله خبر يې، ته يې کامیابه کړې، ناکامه يې بېرته کور ته مه راولې، وتاته به زاری کوم، نور خو مې يو وس هم نه ورسېږي".

پۀ اډه کې يې محیب په بس کې پر چوکۍ کښېناوۀ، خاخان ورته ولاړ وو.

"وروره! څو مره پام به کوې، اول خو کلي له بې مقصده مه څه، داسي نه وي دښمن دي وپېژني، وار به له مخه کړي".

محیب چې مخ يې د خاخان په خوا وو، يو لاس يې د مخ پر چوکۍ ایښی وو "نه وروره بې غمه شه، که خدای کول ورور به ناکامه نه درته راځي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

پهٔ سوکه، سوکه روان بس کې خاخان را کوز شو، محیب له کوره پهٔ اول سفر روان شو.

محیب له هغه، پر څنګ ناست یوه مسافره سره ګپه شروع کړه "د کوم ځای یې، څوک یې او څه کار کوې؟".

هغه چې ځان ور وپېژندلی، سړی که یې څه هم خپل قریب نهٔ وو، د کلي یې وو.

پهٔ خبرو ، خبرو کې یې د سکول پوښتنه ځینې وکړه "ستاسو پهٔ کلي کې د هلکانو یا نجونو سکول شته؟".

کلیوال چې د مخ پر چوکۍ یې سر ینبی وو، را پورته یې کړو "نهٔ".

محیب چې د خپل کلیوال ژړو سترګو ته او نرۍ څو تاره ږیره ته کتل "که چیري داسې سړی پیدا شي، سکول در کوي بیا یې تاسو کوئ یا یې پرېږدئ"؟.

کلیوال چې یې وڅهره ته کتل، پهٔ ذهن کې یې دا وو چې رنګ او جامه یې د پښتانهٔ نهٔ ده، پښتو څنګه داسې صفا وایي.

یو څه وار وروسته یې داسې وویل "دا خو د مشرانو کار دی".

د محیب نظر هغه ماشوم ته واوښت چې د مخ پهٔ چوکۍ کې مور را پورته کړی، څهره یې د مور تر اوږه لوړه ښکاره وه چې له ژړا سره یې هغه دوه اوس راوتي واړه غاښونه هم ښکارېدو.

"خیر ستا نوم او کلی. زهٔ له ځان سره لیکم. که چیري یو موقع پهٔ لاس راغله، زهٔ درځم، سکول که مو نهٔ کاوهٔ، ښهٔ د کورتو دوډۍ خو بهٔ په راوخورې".

(c) ketabton.com: The Digital Library

کلیوال چې دا وخت د دواړو سترګې پهٔ یو بل کې وې "خدای دې راولـه" هغـه ښارګوټی را ورسېدو، پـهٔ کـوم کـې چـې د دهٔ اړدر شوی وو.

شپه یې پهٔ هوټل کې وکړه، سهار دوتر ته ورغلی، خپل دوتر یې سمبال کړو.

دوې میاشتې یې ښه ډیوټي ور کړه، اوس یې کور ته د تلو اراده کړې وه چې خپل افیسر ته ورغلی د رخصتۍ د پاره.

هغهٔ چې یې درخواست وکوت.

افیسر چې قلم یې لوړ د دهٔ پر درخواست کېښېښوی "محیبه! که ناراضـه کېـږې نـهٔ، یـو څـو ورځـې پاتـه شـه، یـو څـو تجربـاتي سکولونه راغلي دي، دا بهٔ پهٔ علاقه کې خلاص کړو بیا بهٔ لاړ شې".

محیب چې سترګې یې پهٔ خپل درخواست کې وې "سمـه ده سر! یو سکول خو وماته معلوم دی، هغه ورځ چې زهٔ راتلم یو سړي دا ایډرس راکړی، زموږ سکول ضرورت دی".

افیسر چې کاغذ ور پورته کاؤ، پهٔ چوکۍ کې یې ځان ایله کړو. "محیبـه! دا خـو د نجونوسکولونه دي. دلتـه خلګ د هلکـانو سکولونه ، نهٔ پرېږدي، تهٔ د نجونوسکول پکې خلاصه وې".

محیب چې د افیسر د دوتر هر څه تر نظر یستلی وو، د دروازې کړپ شو، دهٔ د دروازې پهٔ لور وکتل، بېرته یې مخ را واړاوو. "سر! زهٔ د داسې خلګو پهٔ مزاج ډېر ښهٔ پوهېږم، زهٔ بهٔ یې ډېر پهٔ اساني سره راضي کړم".

خو یوه خبره ده، ما چې څهٔ ډول چلاوهٔ، ستا بهٔ

(c) ketabton.com: The Digital Library

اعتراض نهٔ وي او انشاء الله له ما پهٔ يوه اوونی کې سکول خلاص وغواړه".

افيسر چې پهٔ زړهٔ کې ډېر خوشاله شو، مخ يې نيم اړولی وو، پهٔ کړو سترګو يې ورکتل "بنځينه استاده له کومه کوې".

محيب چې بېرته خپل درخواست پهٔ لاس کې را اخيستو، "صاحبه! تهٔ يې غمه شه".

افيسر ډېر خوشاله شو چې دا د کار سرې پهٔ لاس راغلو چې پهٔ لسو سکولونو کې يوخلاص کړي هم د زوی زېرې دی.

محيب پهٔ سهار د دوتر موټر روان کړو، له ډرائيور سره کښېنستو، پهٔ پوښتنه، پوښتنه خپل کلي ته ورسېدو.

منو (محمد نور) يې پيدا کړو، هغه کور ته بوتلو او بهٔ، چای يې ورته راوړې.

د کلي خلک يې را وغوښتو، ټول راغلو، د لرګيو پهٔ ساله (جونګړه) کې کالی هوار وو، چارپېره بالښتونه پراتهٔ وو، ټول و محيب ته حېران او عاجزه غوندي ناست وو.

محيب ولاړ شو،

بسم الله الرحمان الرحيم

"قدرمنو! مولوي صاحب او ټولو مشرانو ستاسو پهٔ اجازه، غواړم يو خوشخبرې وکړم، تاسو بهٔ ضرور دا محسوسه وئ چې دا سړی بهٔ د څه د پاره راغلی وي.

قدرمنو! زهٔ دلته د خپلو ګټو د پاره نهٔ يم راغلی، زهٔ دلته د دې پاره راغلی يم، غواړم چې وتاسو ته ګټه ډر ورسوم، له چا؟ هغه هم له حکومته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

حکومت هم پر کور ناستو ته روپۍ نهٔ ورکوي، داسې هم نهٔ ده، چې زموږ پهٔ بیت المال کې حق نشته.
شته که چیرې خپل حق، له بیت الماله راباسې، نو یو ذریعه بهٔ ورته جوړوې.
که چیرې تهٔ ذریعه نهٔ کړې ورته جوړه، نو پر بیت المال داسې خلګ نهٔ دي ناست چې راشي ستاسو حقوق کور ته درته راوړي.
زهٔ چې دلته راغلی یم، ځان ستاسو خیرخوا ګنم، دا یو ذریعه مې پهٔ لاس کې ده، لکه د نجونو سکولونه.زهٔ غواړم چې پهٔ دې ذریعه وتاسو ته خپل حقوق در ورسپړي".
ملکداد چې د نسوارو د ډبې پهٔ هنداره کې خپل مخ ته کتو، سر يې را پورته کړو.
"سړیه ! پر کومه لاره چې راغلی يې، پر هغه بېرته لاړ شه، موږ تعلیم نهٔ کوو".
مولوي صاحب: "موږ دي پر پیري شک لرو، تهٔ مریدان نیسې. موږ پهٔ هلکانو تعلیم نهٔ کوو، تهٔ يې پهٔ نجونو کوې".
محیب چې د صدرۍ له جېبه دسمال را کښو "مولوي صاحب! دا مقصد مې نهٔ دی چې تاسو پهٔ نجونو تعلیم وکړی -
مقصد مې دا دی چې عزیزان مې یاست، دا ښهٔ مې دررسي، یواځې یو ځای مځکه ورکړی ، نوم بهٔ يې د سکول وي، تنخوا بهٔ در راځي، نیمه بهٔ تهٔ اخلې، نیمه بهٔ ملک صاحب.
یو ښهٔ بیلډنګ بهٔ در جوړ کړم، په هغه کې بهٔ څوک واړه وي نور افیسران راځي نهٔ، که چیرې راتلو هم زهٔ بهٔ ورسره یم".
مولوي صاحب ملکداد ته مخ ور واړاوو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"خبره یې ډېره بې ځایه نه ده، خوار زموږ د پاره وای، د حکومت روپۍ دي پر موږ یې لورېږي".
محیب له مخ خولې پاکې کړې وې، بېرته یې دسمال جېب ته کړو.
"هو مولوي صاحب! خبره ده هم داسې، اوس خوسکول کچه دی، تنخوا یې دوه زره ده چې کله پوخ شو لس، پنځلس زره به یې تنخوا وي".
مولوي صاحب په خلګو کې شاوخوا کتل.
"ښنګه ملکداده! د لېوه له خولې ښنګرې هم ښه دی".
محیب چې له جېبه کاغذونه را وکښو.
"مولوي صاحب! ډېر خوشاله شوم چې ستا غوندي عالم سره مې ولیدل.
مولوي صاحب! دوه کاره لا پاته دي، یو به پر دې کاغذ ستا دستخط او بل د دې ناستو خلګو ګوتې چې له ننه څخه ستاسو تنخوا شروع شي او بل یو داسې ځای را وټاکی چې زه بیلډنګ پر جوړ کړم یا یو ورځ افیسر را سره وي و ر یې ولم".
دوی پر هغه کاغذه ګوتې لګولې، پر ځای سره ډېغېدو، اخیر یې پر دې فیصله کړه.
ملکداد چې "د هغه ورک شوو ځای ور ښکاره کړی، که چیري حکومت دعوه کوله هم په دوی به یې وي".
محیب چې د مولوي صاحب له لاسه کاغذونه ورنیوو "سمه ده، هر ځای چې وي، وماته یې را ښکاره کړی" دوی یې رخصت کړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

منو، محیب هغه نرېدلي کور ته بوتلو، د کوم کور نقشه چې یې
مور ورته جوړه یا ویله وه یادده په یاد وه.

محیب د هغې خونې پهٔ دروازه کې و درېدو چې دروازه یې نهٔ
وه، خود بهٔ یو وخت کلیوالو کښلې وه، له دننه یې شمیره مرغۍ
پر راووتې، پهٔ خونه کې یې لاندې باندې وکتل، د خونې چت
سوری سوری وو چې اکثره لرګي یې مات وو، پاته لرګي یې
مرغیو خاشې کړي وو.

د مرغیو د چیچیانوشور وو، پاته مرغۍ هم یوه، یوه تر
سوري، سوري چت ووتې چې ځای پهٔ ځای د دېوال هم د ناوې
اوبو سره چاک کړی وو.

ځای پهٔ ځای ښېخي رڼا تر ښکارېده، و دته هغه د ویرې شپې ور
پهٔ یادشوې.

که څه هم دی ډېر ماشوم وو چې دوی بهٔ کله مور له ویرې د خونې
پهٔ یوه کونج کې ویده کړو، کله پهٔ بل کونج کې.

هغه شپه ور پهٔ یادشوه چې ودوی ته مور پر خولهٔ لاس ورنیولی
وو، پټ، پټ یې له دېواله سره، د سپوږمۍ پهٔ رڼا کې روان
کړي وو.

بې اختیاره یې پهٔ سترګو کې اوښکې راوګرځېدې، وبې ژړل.
منوچې د دهٔ سترګو ته کتل
"صاحبه! خیر دی پر څه دي وژړل؟".
محیب چې له اوښکو یې ډکې سترګې ور واړولې
"پر دې وران کور چې زموږ پښتانهٔ پهٔ څنګه ځایونو کې
اوسیږي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

له منو سره يې خدای په اماني وکړو، خپل دوتر ته لاړی.
سهار يې خپل افیسر ته، د خلګو د مطمئینه کېدو کیسه وکړه،
استاده پیدا کول لا پاته وو، افیسر ډېر خوشاله شو.
محیب ته يې پر درخواست څهٔ لیکل
"محیبه! تهٔ اوس خپل کور ته لاړ شه چې راغلې د نورو
سکولانو غم بهٔ بیا خورو".
محیب له افیسر سره خدای په اماني وکړه، د کور په لور راروان
شو، کور ته ناوخته ورسېدو.
له ناوخته ډوډۍ خوړلو وروسته، پر بستره وغځېدو، سر يې پر
بالښت ینبی وو، مور او خور يې وسرته ناستې وې، دهٔ د دوو
تېرو شوو میاشتو حال ورکاوهٔ.
بختیالۍ "ښهٔ! زویه کلي ته هم ورغلې".
محیب چې پهٔ خندا يې وویل "هو مورې".
بختیالۍ چې د دښمن دښمني يې هېره شوه.
"ښهٔ زویه! زمونږ خونو ته ورغلې؟".
دی پر بستر اوښت "هو مورې! سبا يې که خیر وو عکسونه صفا
کوم بیا بهٔ يې وګورې، اوس بهٔ مورې ویده شوو، زهٔ ډېر ستړی
یم، سبا بهٔ که خیر وو خبرې کوو".
سهار پر چای يې خاخان ته د کلي او سکول ټوله کیسه وکړه.
خاخان چې د دهٔ له خوبهٔ پرسېدلو سترګو ته کتل "وروره! دا خو
دي ډېر ښهٔ کړي دي، اوس بهٔ ښځینه استاده چیري غواړو؟".
محیب چې سترګې يې پهٔ زرینه کې وې.
"لالا! دا د بابو اقبال لور سبق ویلی دی، دا بهٔ نوکري نهٔ کوي؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

خاخان چې هم سترګې د زریني د لاس پهٔ تېلو او ږمنځ کې وې چې دته یې راوړو "حال بهٔ یې وکړو". بابو اقبال ته ورغلو، دروازه یې وټکوله، هغه راغلی، پهٔ دروازه کې ولاړ وو.

خاخان پهٔ کوځه کې یوې او بلې خواته کتل، ټوله کیسه یې ورته وکړه.

چې دی بېرته پر شا غبرګېدو "سمه ده، زهٔ بهٔ له لور سره صلاح وکړم".

د دهٔ شا ورته وه.

د خاخان له شا ورپسې ږغ شو.

"ها بابو صاحب! دا یوه خبره مې هېره شوه، محیب ویل چې تر هغه د دهٔ و لور ته، روپۍ پر کور ور کوم، تر څو چې موږ هلته پهٔ کډه ځوو.

کله چې موږ پهٔ کډه ځوو، تهٔ خو هم اوس پینشن یې، تهٔ بهٔ هم په کډه راسره لاړ شې.

که تهٔ چیرې نهٔ تلې، ستا لور بهٔ راسره لاړه شي، زموږ پهٔ کور کې بهٔ اوسېږي".

بابو سهار د خپلې لور کاغذونه ورته راوړو.

تر هغه محیب د بابو اقبال د لور تنخا، کور ته وراوړله.

د ملکداد او مولوي صاحب روپۍ یې، له خپلې تنخوا ورکولې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

12

که څه هم شکیله له وړوکوالي د ده ی کور ته تله راتله چې کله محیب نوکري ورلره پیدا کړه، هغه وخت یې بېخي تګ، را تګ نور هم زیات شو.

هر وخت به یې له زرینې سره، د کور په کار کې مرسته کوله.

د بختیالی شکیله ډېره خوښه وه.

خاخان د کړکۍ وځنګ ته کټ یښی وو، د رنګونو واړه، واړه ډبیان په کړکۍ کې پراته، په هر رنګ د خپل ډبي سر لړلی وو.

تر کړکۍ سره هوا راتله، وځنګ ته د کړکۍ پرده یې پور ته، پور ته کوله.

د خاخان خپل انځور کړی تصویر په لاس کي وو، چې مور یې راغله، د کټ پر زۍ کښېنسته، تصویر ته یې کتل.

بختیالی "زویه! دا تصویران خلګ ښهٔ نهٔ یاده وي".

خاخان تصویر مور ته ونیوو "مورې! دا یوه فلمي اداکاره ده".

بختیالی د دهٔ د لاسه تصویر ورنیوو.

"زویه! تر دې تصویره مې یوخبره راپهٔ یادشوه چې له ډېره وخته مي پهٔ زړهٔ کې ده، نن بهٔ ورته وایې، نن بهٔ ورته وایې".

خاخان "څنګه خبره؟".

بختیالی "زویه! زهٔ چې د شکیلې تورې غټې سترګې، سرهٔ ګڼ وېښتان، دسپین مخ پراخه ګردۍ کاسه، او ښائسته مرمرین غاښونه ووینم، زړهٔ مې وغواړي چې بابو اقبال ته ووایه، دا لور را

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړه، زما و زوی محيب ته .بيا بېرته پښېمانه شم، له ځانه سره
ووايم.
يو خو د خاخان واده نشته بل که څه هم دوی پښتانهٔ دي. لهجه يې
له موږه جدا ده، دود او دستور يې له موږه جدا دی".
دا وخت يې مور داسې محسوسه کړه چې يو چا غوږ نيولی دی،
زما خبرې اوري.
شاته يې وکتل چې شکيله و زرينه يې وليدې، شک يې پهٔ يقين
بدل شو، خبره يې واړوله.
"خاخانه زويه! د محيب پهٔ مسافري کې ډېر وخت وشو چې حال
احوال يې نهٔ دی راغلی، تا يې يو باسخواس (درک) کړی وای، چې
روغ جوړ دی؟".
چې د دوی خبره ختميده، د محيب توخی شو دننه راغلی.
خاخان او مور ورولاړ شو، پهٔ غېږ يې روغبړ ور سره وکړو.
مور يې نارې کړې "زرينې لورې! اوبهٔ راوړه". زرينې چې اوبهٔ
راوړې، محيب يې وليدو "عمر دې ډېر دی، هم دا اوس مې ياد ولې
راغلې، محيبه وروره!
غېږ يې پر وکړ ځوله ،زرينه چې د مورکی نن ځويمه ده چې پهٔ خولهٔ
کې وې، هم دا اوس ، اوس يې يادکړې".
زرينه چې چای راوړلو ته ولاړه شوه، شکيله ته يې د محيب د راتلو
وويل.
شکيلې چې دچای چائينکه پر ښوه "زرينې! نن يوه د زړهٔ خبره پهٔ
خولهٔ درته وکړم، بده خو بهٔ يې نهٔ ګڼې".

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرينې چې پیالې په پتنوس کې بنوې "نه نه شکیلې خود یې وکړه. ولې به یې بده ګنم".

شکیله چې سترګې یې د زرینې په لاس او پتناسه کې وې "له ډېره وخته مې زړه دا غواړي چې له محیب سره کښېنم، یو څو خبرې ورسره وکړم".

زرینې چې له اوره چائینکه را کوزوله "دا خو اسانه ده. اوس چې زه ورغلم، د را ناره به کړم چې شکیلې دلته راشه. ته هلته یوازې څه کوې .ته چې راشې، بس روغبړ به ورسره وکړې".

زرینې چې پتنوس را واخیست، دا هم ور سره ولاړه شوه "سمه ده".

زرینې چې چای ور وړې، پیالې یې ډکې کړې بیا یې ناره کړه "شکیلې !دلته راشه، ته هلته یوازې څه کوې".

شکیله چې په دروازه کې ولاړه وه، سوکه، سوکه راغله، د زرینې له څنګه کښېنسته.

محیب چې سترګې ور واړولې "شکیلې !ځنګه یې؟".

شکیلې چې سر کښته ځړولی وو، غټې تورې سترګې یې مرې ور واړولې "زه ښه یم محیب صاحب، ته ځنګه یې؟".

محیب چې د مور له لاسه د اوبو ګلاس نیوو "زه هم ښه یم، ستاسو په کور کې څه حال دی. مور او اقبال صاحب هم ښه دي؟".

شکیلې چې د زرینې د پړوني سپینسي، په دوو ګوتو سره پېچل، سترګې یې مرې ور واړولې.

"هو تول ښه دي".

محیب چې د چای اخري پیاله کښېښوه، ولاړ شو، د جرابې یې کښلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"لالا! زهٔ یواري ځم. یو څهٔ کار مې دی. بېرته ژر راځم".
شکیله تر دهٔ له مخه ووته.
محیب چې له کوره ووتو. پهٔ کوڅه کې روان وو چې شکیله یې ولیده پهٔ خپله دروازه کې ولاړه وه. له هغې خوا چې محیب بېرته کورته را رهي وو. شکیله لا پهٔ دروازه کې ولاړه وه. محیب ته یې کتل.
محیب شکي شو چې د دوی تر کور را تېر شو. شاته یې وکتل.
شکیلې لا پهٔ دهٔ پسې کتل.
د محیب تبیت سره ګډ وډ شو.
ټوله شپه یې پر دې سوچ کاوۀ چې "د دې نجلۍ څهٔ مقصد دی. پهٔ دروازه کې ولاړه وي؟".
خیر سهار که ولاړه وه پوښتنه بهٔ ځینې کوې". سهار چې محیب را ووتو. پهٔ کوڅه کې روان وو. د دوی تر کوره یې و دروازه ته کتل.
شکیله نهٔ وه ښکاره.
له ځان سره یې وویل "ښهٔ یې ویلي دي چې په ځان کې ویني. هغه پهٔ جهان کې ویني" پهٔ دې سوچ کې د دوی تر کور تېر شوی وو چې شاته یې وکتل. شکیله ولاړه وه. بېرته را غبرګ شو.
شکیلې چې دی ولیدو، دروازه یې بنده کړه. ماخوستن یې یوې او بلې خواته وکتل چې څوک نهٔ وو. زرینه ته یې وویل "سبا شکیله را وغواړه. زما پهٔ کار ده".
زرینې واړه وخندل "سمه ده وروره!".
پهٔ دا بله غرمه چې محیب له ښاره راغلی. شکیله راغلې وه.
پهٔ کونجې تندي او برګو سترګو یې شکیله ته کتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ته شرم نه لرې چې په دروازه کې ولاړه یې".
شکیله چې له خولې سره یې د پروني څاک نیولی وو، واړه واړه یې خندل "صاحبه! د دې کوټې ټولې ښځې په دروازه کې دریږي. یوه زه خو نه یم".
محیب چې سر کښته ځړولی وو، را پورته یې کړو، په قهر یې ور وکتل "منم چې دریږي، خو ته باید داسې ونکړې.
زه چې کور ته راځم، تا په دروازه کې نهووینم. که مې ولیدې بیا به دې وخیر ته سترګې وخېژي".
شکیله چې مخ یې د زریني په خوا وو "سمه ده صاحبه! چې ته راتلې بیا وما ته حال راکوه".
محیب چې په خونه دننه کېدو "هو زه ستا د پلار مزدور یم".
شکیله ولاړه شوه، کټ، کټ ویې خندل، د دې په لهجه یې وویل.
"یوه به کوې".
ده چې په خونه کې څپلې کښلې، سترګې یې په هغه بالښت کې وې چې دېوال ته پروت وو. له هغه ځایه یې وویل "زریني! دا شکیله پوه کړه، زه دا نمک حرامې نه کوم. که یوچا ولیدو څه به وای. ته خبره یې چې زه د دې کوټې، د هر سرې، قدر کوم، خدای تر دې ځایه را ورسولم، د دې کوټې خلګو. نن زه داسې نمک حرامي څنګه وکړم؟".
زریني چې کړکۍ سره پوري وهله "سمه ده وروره! زه به یې پره کړم".
په دې بله ورځ اقبال بابو راغلی. په خونه کې پر کټ داسې ناست وو چې دواړه پښې یې لاندې ځړېدې. بختیالی ته یې وویل "د

(c) ketabton.com: The Digital Library

شکیلې غوښتنه ده چې زهٔ محیب سره واده کول غواړم، تهٔ خبره یې زما دغه یوه لور ده او اختیار مې هم ور کړی دی چې دې ګوته پر کښېښوه، بس موږ یې وهغه ته ور کوو، هم موخوښ دی".

بختیالۍ چې پر کټ بالښت ورته ږدلی "سمه ده وروره،موږ بهٔ صلاح سره وکړو، صلاح نو بل له چا سره کوو، یو شاه جي دی له هغه سره بهٔ ووینو".ماښام چې خاخان او محیب راغلو، بختیالۍ د اقبال بابو کیسه ورته وکړه.

د محیب د ښیښې له اوبو ډک ګلاس پهٔ لاس کې وو. پهٔ اوبو کې یې کتل چې وېې خندل "مورې! زهٔ بهٔ شرم نهٔ لرم. چې لالا بهٔ یې واده ناست وي، زهٔ بهٔ وادهٔ کوم".

خاخان چې د دهٔ وتکو سپینو، وړو غاښونو ته کتل "نهٔ وروره! دې ته بهٔ نهٔ ګورو چې ستا وادهٔ شته او زما وادهٔ نشته.

دې ته بهٔ ګورو چې زموږ کته پهٔ څهٔ کې ده. دا ښځه چې موږ غوښتای، پهٔ سوالومو نهٔ شوه پیدا کولای، نن سړی کور ته درته راغلی دی، پهٔ سوالونو یې درکوي.

یو خو ته او دا پهٔ خبره سره پوهېږی بل بهٔ دي هغه د سکول کار پهٔ جوړ شي.

زهٔ خو هسې هم د ښار ښځه نهٔ کوم. پهٔ ما مه پرېشانه کېږه.

زهٔ چې بیا کلي ته لاړشم، پهٔ هغه خپلو اوښېنو او شپنو کې بهٔ یوه پیدا کړم".

محیب که هر څومره ځان دلې دورې کړو. خو بختیالۍ او خاخان تر خپله خبر نهٔ تېرېدو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

څو ورځې پس اقبال بابو بیا راغلی، یو پنډ کتاب یې هم په لاس کې وو.
له څپلۍ سره پر کالي کښېنستو.
"بختیالۍ! څنګه شو خوري صلاح مو وکړه؟".
بختیالۍ "هو وروره! مابنام چې خاخان راشي، زهٔ او خاخان بهٔ کور ته درشو".
اقبال چې د ولاړېدو هڅه کوله "خوښه مې ده، زهٔ بهٔ انتظار کوم. ښهٔ دی سره وبهٔ دغېږو، تاسو بهٔ هم یو څوک لرئ، زهٔ بهٔ یې هم لرم".
بختیالۍ چې دلته یواري بیا د سوچونو له دنیا را ووته. داسې یې محسوسه کړه. لکه له خو بهٔ چې را ویښه شي، له ځان سره یې دا غاړه وکړه.

خپل د وخورم خپل له څهٔ دي
خپل د نورو پـــــه نامهٔ دي"

مابنام چې خاخان راغلی. بختیالۍ او خاخان د اقبال بابو کور ته ورغلو. ورځ او وخت یې سره وټاکلو.
دغه رنګه د بختیالۍ پهٔ ژوند کې. د ښادۍ اوله ورځ راغله. چې دا له خوشالۍ پهٔ دې نهٔ پوهېده. چې زهٔ څهٔ وکړم څهٔ نهٔ؟.

(c) ketabton.com: The Digital Library

13

محیب پهٔ خپل دوتر کې ناست وو چې خپل افیسر
وغوښتو. ورغلی.
"محیبه! ستا د سکول خو دوه کاله پوره شو. اوس بې د
پخېدو ار دِر شوی دی. پر لس تاریخه سیکریټري راځي.
ګوري بې.
تهٔ هغه استاده ته حال ورکړه چې پهٔ هغه ورځ حاضره وي او
یا بې ماشومان صفا وي".
محیب وویل "سمه ده سر! بې غمه شه" را ووتو.
یو لیک بې ولیکلو. د خپل نائب قاصد پهٔ لاس بې ورکړو.
چې دا زموږ تر کوره ورسوه. اقبال صاحب ته بې دوی پهٔ
خپله رسوي.
دی پهٔ خپله سهار له ډرائیوره سره پهٔ موټر کې سپور شو.
کلې ته ورغلی.
د کلي خلک بې پوه کړو چې "زهٔ پر لس تاریخه افیسر
راولم. تاسو دا ورته ووایاست. چې دا ځای را پوخ کړه.
نور ما او کار سره پرېږدی".
ملکداد چې سترګې بې د دهٔ پهٔ خبره کې وې. د یو شناخته
ګمان بې پر کېدو.
"صاحبه! که بې چیرې ماشومان طلب کړو؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

محیب چې سترګې بې د سکول د سرای په نړېدلي، کنډؤ، کنډؤ دېوال کې وې "هغه زۀ پوه شوم او کار".
په هغه ورځ دینک کاکا هم په خلګو کې موجوده وو، دی بې وپېژندلی.
محیب مخ ور واړاوو "کاکا تۀ هم د دې کلې یې؟".
دینک چې په برېتو کې بې خندل "هو، ولې؟".
محیب د سترګو له اشارې سره سم.
"بل وخت هم زۀ راغلی یم، تۀ مې نۀ یې لیدلی".
دینک: "هو زما نن اوله ده چې درته راغلی یم".
محیب: کاکا "بیا خو نو ملامت یې".
دینک: "هو ملامت یم".
محیب چې مخ د ملکداد په لور ور واړا وو "چې ملامت یې بیا پر لس تاریخه د شلو کسانو ډوډۍ وکړه".
دینک چې د دۀ ور خېرمه لاس ونیوو، په وړه خندا کې بې وویل،
"عجبه ده، ډوډۍ پۀ ما کوې، روپۍ مولوي صاحب او ملکداد ته ورکوې؟".
محیب چې بې لاس په لاس کې ټینګ کړو "کاکا عجبه خبره کوې، مشر د مېړیانو هم وي".
دینک چې بې لاس له لاسه کښو "سمه ده تر یوه سېرلي بۀ تېر شم".
محیب کاکا کور دي ودان.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوهٔ، یوهٔ ته یې د رخصت لاس پهٔ لاس کې ور کاوو، چې محیب رخصت شوو.
دینک کور ته راغلی.
"ښځې ! عجبه بهٔ درته وکړم، شاوخوا یې وکتل څوک نهٔ وو.
تهٔ خبره یې د سکول افیسر څوک دی؟".
ښځه چې له ګوډي یې اوبهٔ را اخیستې "نه سړیه زهٔ څهٔ پهٔ خبره یم".
دینک چې یې اوبهٔ له لاسه وراخیستې "افیسر محیب نومیږي، د بختیالی زوی دی".
ښځه چې د دهٔ د لاس لوښي ته انتظار وه "دا څهٔ وایې، د ملکداد پر کور خو خاوري نهٔ وراوړي؟".
دینک چې بېرته لوښی ور کاوو.
"ښځې ! پهٔ نیت بهٔ یې خدای خبر وي، اوس خو پر لس تاریخه راځي، د شلو کسانو ډوډۍ بهٔ ورته کوو".
ښځه چې روانه وه، نوک یې ونیوو "خود یې ورته کوو، ډوډۍ د دهٔ تر سر جار ده.
سړیه ! تهٔ یې ښهٔ پېژنې، د بختیالی زوی دی که بنزی؟".
دینک چې د دې ولاس ته کتل، پهٔ لوښي کې پاته اوبهٔ یې تویولې "نهٔ زهٔ یې ښهٔ پېژنم، د بختیالی زوی دی، بنزی یې نهٔ دی، محیب نومیږي".
پر نهه تاریخه شکیله او اقبال صاحب را ورسېدو.
محیب چې د سرای پهٔ دروازه کې ودرېدو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"اقبال صاحب! زۀ که خیر وو، سهار وختي له ماشومانو سره راځم بیا بۀ سکول ته که خیر وو څو".

اقبال صاحب چې دننه پۀ دروازه کې ولاړ و "دلې پاته شه. شکیله خو څه ناولده نۀ ده".

محیب چې دۀ تلو هڅه يې کوله.

"نۀ نۀ زۀ يو ځای میلمه یم".

سهار وختي محیب راغلی، څو وړې نجونه او ماشومان یې پۀ موټر کې کښېنولي وو، دوی يې هم را واخیستو، د سکول پۀ لور روان شو.

چې کلې ته ورسېدو، د دینګ کاکا کور ته ورغلو، هغه يې ښۀ خدمت وکړو.

دا یوه حرکت د دینګ خوند نۀ ور کاوۀ، چې ودته بۀ يې وکتل، پۀ برېتو کې بۀ يې وخندل.

اخیر يې دینګ کاکا ته هغه بسکټ ور کول. چې له ځانه سره يې راوړي وو، د افیسر د پاره. هغه يې ور کول پوهـ يې کړو.

افیسر ډېر ناوخته شو چې دوی ډوډۍ وخوړه. اوس يې د روانېدو تیاري کوله. د هلکانو نارې شوې "هغه دی بل موټر راغلی. هغه دی بل موټر راغلی" چې موټر رارسېدو. دوی د سکول له مخه سره ټول ولاړ وو.

یو درخواست يې د ملکداد پۀ لاس ور کړی و. او بل د شکیلې.

موټر ودرېدی هغه افیسر و. راکښته شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

محیب چې ور مخته شو.

"صاحبه! ډېر ناوخته شوې، ښځې ډېر انتظار مو در ته وکړو.

اوس مو سکول رخصت کړی، مور هم در روانېدو".

افیسر چې گهړی ته وکتل.

"اوف! دا خو درې بجې دي. پهٔ تاسو خو مې ډېره شپیانه وکړه".

محیب شکیله او ماشومان رخصت کړو.

صاحب چې بل کړی سگرېټ یې پهٔ خولهٔ کې وو، اور لگیت یې د پتلانهٔ جېب ته کړی، سکول ته روان شو. دورې یې د ملکداد او شکیلې درخواستونه ور کړو.

له هغې خوا چې راغلو، افیسر پهٔ ولاړې له موټره سره، یو پیاله چای وڅښلې، روان شو.

محیب راغلو د ډینک کاکا پهٔ کور کې یې، ښې پهٔ تسلې چای وڅښلې.

بیا یې هغه له ښاره راوستي ماشومان پهٔ موټر کې واخیستل .او خپلو خپلو کورنو ته یو ورول،

دی په خپل دفتر ځینې کوز شو. پهٔ هغه شپه ، شپه یې ډرائیور له اقبال صاحب او شکیلې سره ولېږلی، کور ته یې ورسولو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

14

محیب په کلي کې د سکول په بهانه سرای شروع کړی.
که څه هم سرای کچه وو. خو نقشه یې داسې وه چې کلیوال ټول ورته حیران وو.
اوس به محیب یوه نه بله ورځ ضرور کلي ته تلو. یو ورځ خپل افیسر ور وغوښت.
"محیبه! ستا هغه کلي ته ښځې تلل را تلل ډېر شول. له هغې استادې سره خو دې خبره نه شوه اوږده؟".
محیب چې د دوو مختو پر چوکۍ ناست وو. واړه یې وخندل
"سر! هم داسې یې وګڼه".
افیسر چې پر کاغذ یو څه لیکل.
"محیبه! خیال کوه داسې نه وي پښتون وطن دی"
محیب چې نظر یې د افیسر په نرۍ ګوتو کې وو "نه نه صاحبه! داسې نه ده. هغه استاده ماغوښتې ده. که مې څه هم را واده کړې نه ده. سر! زه به نن تو له کیسه صفا. صفا درته وکړم چې زه دا سکول څه ډول چلوم او څه مقصد مې دی؟".
افیسر ته یې ټوله کیسه وکړه
افیسر چې قلم یې پر کاغذ بر سېره پرېښودی. په چوکۍ کې وغځېدو "ښه ښه بس.
محیبه! له ننه پس ته له دې کلي بند یې. ستا پر ځای به زه دا ډیوټي کوم".

(c) ketabton.com: The Digital Library

محیب چې سر کښته ځړولی وو، خپل شونډ یې په غاښو کې نیولی وو، له ځانه ورک غوندې ښکاریدو، بېرته یې سر را پورته کړو.

"نه سر! و تاته زحمت نه در کوم، زه ور سره پوهېږم".

افیسر چې په چوکۍ کې راجګ شو، خپل قلم یې بېرته ور واخیستو.

"نه نه سر خلاص کړه، که چیري نه منې، نو ورځم هغو خلګو ته دا کیسه صفا، صفا کوم".

محیب چې سترګې یې بېرته له افیسره را واړولې.

"نه نه سر! که مې مور خبره شوه، بې وعدې به مړه شي، دا مې د مور ارمان دی".

افیسر چې خپل لیکل شروع کړو.

"بس ته سبا کور ته لاړ شه د کور کارونه او خپل واده به وکړې، زه پوه شوم او هغه کار".

محیب چې ولاړېدو.

"سر! ښه چې ستاسو خوښه وي".

له افیسر یې رخصت واخیستو، ښار ته را ووتو، په بس کې سپور شو.

کور ته چې ورغلی، بېخي ناوخته وو.

د ډوډۍ دسترخوان غوړېدلی وو. کهول ټول پر ډوډۍ ناست وو دوه هم لاس ومینځل خاخان خندل.

"هلکه محیبه! شکیله درغلې وه، خو یو څو شپې به دې په کولې تا بېرته په هغه ورځ را ولېږله".

(c) ketabton.com: The Digital Library

دى خاموشه ناست وو.

د بختيالى چې جوړه ګوله په لاس کې وه. خولې ته يې وړله، لاس يې تم کړو.

"محيبه زويه! څنګه دي کړو سکول؟".

محيب چې د مور په لاس کې ګولې ته کتل "مورې! ما خو د سکول په بهانه په کلي کې سراى شروع کړو".

بختيالى چې ګوله يې په خوله کې وه.

"زويه! دا کار به دي بې صلاح نه شروع کاوۀ".

محيب چې له ډوډۍ سوځلي ځايونه بېلول "مورې! ما شروع کړى".

بختيالى چې بله ګوله ترمخ پراته غاب ته وروړه.

"زويه! مزدورانو ته دي څوک پرېښودل؟".

محيب چې ډوډۍ بس کړې وه.

"مورې! خپل افيسر".

نورو ډوډۍ خوړه. دۀ تولږ کيسه ورته وکړه.

بختيالى چې سترګې يې په غابونو کې وې. زرينې سره يو ځاى کول.

"زويه! ښۀ شو چې راغلې. موږ هم پرېشانه وو چې دا هلک اوس څۀ شو چې نۀ راځي.

اقبال صاحب دا ځويم وار دى چې راځي وايي "زۀ تيار يم. پۀ ستاسو له خوا دى" موږ وتاته کتل. د وادۀ تاريخ مو نۀ دى معلوم کړى".

محيب چې دسترخوان ټول شو. خاخان ته ورولاړ شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

محيب: "لالا ! ستړی مهٔ شې".
له هغه وروسته يې له مور او زرينې سره روغبړ وکړو.
بختيالی: "خاخانه زويه ! اوس له محيبه سره د اقبال صاحب پر خبره ود غيږه".
محيب چې بېرته کښېنستو.
"مورې ! دا خو ستا او د لالا کار دی، ورځ بهٔ مو و رسره ټاکله".
بختيالی چې سترګې يې په زرينه کې وې، سره نغښتې دسترخوان يې په لاس کې نيولی وو، د خبرې د ختميدو په انتظار کې وه.
"زويه ! کار خود زما او د لالا دی، مونږ دا هغه په دې وکړه چې داسې نهٔ وي، د دهٔ ضروري کارونه وي، مونږ دلته د وادهٔ تاريخ معلوم کړو".
مابنام اقبال صاحب خبر شوی وو چې محيب راغلی دی، په سهار يې مخه ور وکړه، کور ته ورغلی.
بختيالی سر مينځلی وو، تر مخ يې هينداره، تېل او ږمنځ پراته وو چې دی يې نوک نيولی وليدو، ژر، ژر يې پړونی پر سر کړو
"راځه راځه خدای دې راوله".
اقبال صاحب چې ځېلی کښلې.
"بختيالی ! خاخان او محيب چېري دي؟".
بختيالی چې هينداره، ږمنځ او تېل سره ټولول
"تهٔ کښېنه، رابهٔ شي".
خاخان هم له خونې را ووتو. د روغبړ پر وخت چې دهٔ د ولاړېدو هڅه کوله. خاخان ورته کښېنستو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له روغبرږه وروسته، خاخان هم بل بالنبست ته ځنګ ووهلو.
اقبال صاحب چې د خاخان په خوا کتل "د کار خبرې به کوو، زه روان یم، یو ځای ډېر ضروري کار لرم.
وروره! ته به وایې د دې سړي اوس څه تازیله ده چې هره ورځ راځي او هله، هله یې جوړه کړې ده.
وروره! د نجلۍ شیان نیم دباندي په برامده کې پراته دي، نیم په خونه کې، ته خبر یې، زموږ ډېر وړوکی سرای دی، دوې خونې پکښې دي،
په یوه کې د نجلۍ شیان پراته دي، په هغه بله کې موږ ګزاره کوو".
خاخان چای اچولې، سترګې یې په پیاله کې وې.
"په کومه ورځ چې ته تیار یې، موږ تیار یو".
ده پیاله وځان ته نژدې کوله چې په ژړغوني انداز یې وویل "را روان اتوار".
خاخان چې پر خپله ږیره لاس تېرا وو.
"سمه ده، ته به هم خپل پاته کارونه وکړې، موږ هم".
اقبال صاحب چې د پیالې له تشېدو سره سم ولاړ شو "د خدای په امان".
خاخان چې هم ورسره ولاړ شو.
"په مخه دې ښه".
بختیالۍ چې د خاخان له څنګه سره ناسته وه "زوی دې ومره اولاده چې اقبال صاحب نن لاژړغوني وو".

(c) ketabton.com: The Digital Library

او باالاخیر هغه اتوار هم راغلی چې اقبال صاحب او ښځې ژړل، خاخان او بختیالی لاسونه سره کړي وو، یو هم له خوشالی په خپلو جامو کې نه ځایېدلو، د کوځې ښځې یې له کوره وتې او په کور ننوتې.

ماښام د کوځې د ټولو خلګو ډوډی د دوی په کور کې وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

15

د وادۀ دوې میاشتې پس، محیب خپلې ډیوټۍ ته لاړ. دورې یې له خپل افیسر سره ولیدل، خپل حال یې ور کړو.
"سر! تۀ اوس خپل حال راکړه، څنګه یې زما له قریبانو سره، په ژبۀ پوهېږې او کار پر څۀ حال دی، تر کومه ځایه رسېدلی دی؟".
افیسر چې پۀ برېتونو کې خندل، د دۀ پر مخ یې دوو، درو تازه ټېونو ته کتل.
"محیبه! کار ډېر ښۀ روان دی، قریبان دې هم نور ښۀ دي، یو په دینک مې سر نه خلاصیږي چې څنګه سړی دی؟، خیر زیاته کار سر ته رسېدلی دی، یوه میاشت که یې لا وغوښته.
دا یوه سړي څه سترې کړی یم، لکه هغه نجار ډېرې روپۍ یې پاته دي، له ماسره وې نۀ چې ور کولې مې.
زما کور بۀ وتاته نۀ وي معلوم، شپېته تنۀ دي، د مزدورۍ یې یو زۀ یم.
زموږ کورونه خو ښۀ در معلوم دي چې ګټې یې یو، ختمې یې سل".
محیب چې جېب ته لاس کړو، د روپو بنچې یې راکښې.
"سر! غم یې مه کوه، روپۍ مې راوړې دي، هم ستا کار پۀ کېږي هم زما".

(c) ketabton.com: The Digital Library

محیب چې له چوکۍ ورولاړ شو، صاحب ته يې روپۍ ور کولې.

"د سرای کار خو که خیر وو، زیاته پای ته رسېدلی دی. هغه د سکول بیلډنګ څنګه شو؟".

افیسر روپۍ ګڼلې.

"محیبه! هغه کار ټېکدار اخیستی دی، ټېکدار مې پوه کړی دی، تر هغه به کار نهٔ شروع کوي چې ته پهٔ کډه نهٔ يې ورغلی".

محیب چې افیسرته ور کړې هغه بقایه روپۍ يې و جېب ته کولې.

"سر! بیا خو دې ډېر ښهٔ کړي دي".

افیسر چې نائب قاصد ته حکم وکړو، هغه رجسټر را واخله.

"محیبه! پهٔ دې کې خپله حاضري ولګوه او ورشه خپله تنخا واخله، کور ته لاړ شه، زهٔ پوهېږم او دوتر، هغه کار وماته دا خو ورځي د کلې ماحول څهٔ ښهٔ نهٔ ښکاري، دینګ سپک، سپک کېږي داسې نهٔ وي، کلیوال تول پهٔ دې خبر کړي او هغه ستاسو تر راتلو له مخه، یو چل جوړ نهٔ کړي.

نن څویم تاریخ دی؟".

محیب چې خپله حاضري يې لګوله "افیسر! نن دریم دی".

افیسرچې بېرته د دهٔ له لاسه قلم نیوو.

"محیبه! را روان یوه تاریخ ته بهٔ که خیر وو، کار مکمل وي. که څهٔ پاته وو بیا بهٔ يې وکړو.

تهٔ بهٔ پر یوه تاریخ کډه راولې، زهٔ بهٔ دورې درته ولاړ یم".

(c) ketabton.com: The Digital Library

محیب چې ور مخته شو.

"صاحبه! ډېر ناوخته شوې، ښځې ډېر انتظار مو در ته وکړو.

اوس مو سکول رخصت کړی، موږ هم در روانېدو".

افیسر چې گهړی ته وکتل.

"اوف! دا خو درې بجې دي. پهٔ تاسو خو مې ډېره شپیانه وکړه".

محیب شکیله او ماشومان رخصت کړو.

صاحب چې بل کړی سگرېټ یې پهٔ خولهٔ کې وو، اور لگیت یې د پتلانهٔ جېب ته کړی، سکول ته روان شو. دورې یې د ملکداد او شکیلې درخواستونه ور کړو.

له هغې خوا چې راغلو، افیسر پهٔ ولاړې له موټره سره، یو پیاله چای وڅښلې، روان شو.

محیب راغلو د ډینک کاکا پهٔ کور کې یې، ښې پهٔ تسلي چای وڅښلې.

بیا یې هغه له ښاره راوستي ماشومان پهٔ موټر کې واخیستل .او خپلو خپلو کورنو ته یو ورول،

دی په خپل دفتر ځینې کوز شو. پهٔ هغه شپه ، شپه یې ډرائیور له اقبال صاحب او شکیلې سره ولېږلی، کور ته یې ورسولو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

محیب چې شکیلې ته د اوبو اشاره کوله.

"یوه بلا به نهٔ وهي، مستان هر ځای وخت تېره ولای شي".

محیب د اوبو له چښلو سره سم ولاړ شو، خپلې خونې ته لاړ. یــو ګړی وروســته شــکیله هــم ورغلــه، د پلنــګ پــر ژۍ کښېنسته، د محیب یو لاس یې پهٔ لاس کې ټینګ ونیوو.

"ستا څهٔ خیال دی، شکیلې چې دومره سپین سترګې کولای شوه، اوس بهٔ له تاسره پهٔ هغه کلې کې د ژوند شپې او ورځې نهٔ کړي تیرې".

پهٔ دې بل ماښام چې اقبال صاحب راغلی، محیب لاړو، شاه جي یې تر لاس نیولی راوستو.

ډوډۍ راغله، وخوړله شوه.

له ډوډۍ وروسته، شنې چای راغلې

محیب، شاه جي ته د چای پیاله ور پور ته کوله.

خاخان چې خبره یې پهٔ دې ډول یاده کړه.

"شــاه صــاحب! زمــوږ ټولــه کــورنۍ څهٔ، زمــوږ لمســیان او کړوسیان بهٔ ستا احسان منو، موږ خدای تر دې ځایه را ورسولو، تا را ورسولو.

ستا له درسه وروسته، موږ ټولو هغه سړی هېر کړ، چا چې ومونږ ته یې پر زړونو داغونه را ایښي وو، پهٔ کوټلو زړونو مو د ژوند د تېرېدلو لار ،تا راښولې وه، پر هغه لاره خو موږ :دا دی تر دې ځایه سفر را وکړو".

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاه جي چې پهٔ رېږدېدلی لاس پیاله نیولي وه "خاخانه ! ستا ده خبرې پهٔ مقصد نهٔ شوم پوه؟".

خاخان چې د مور له لوره سترګې د دهٔ پهٔ خوا واړولې.

"شا ه صاحب ! تهٔ نهٔ یې ملامت، وماته خبرې درک نهٔ راکاوۀ چې له کومه ځایه یې شروع کړم، مونږ اراده کړې ده، خپل کلي ته پهٔ کډه ځو".

شاه جي چې د خپل سر پر تکوسپینو وېښتانو لاس تېرا وو.

"خاخانه ! دا زما فرض وو، ما خپل فرض پوره کړي دي، له تاسو سره مو یو احسان هم نهٔ دی کړی".

خاخان چې خپله پیاله یې ږدکوله.

"شاه صاحب ! تهٔ که یې احسان نهٔ بولې، مونږ یې احسان ګڼو،نور بدل خو یې مونږ نهٔ شو درکولای، دا رشته بهٔ تر مرګه درسره پالو".

له دې وروسته یې شاه صاحب او اقبال صاحب رخصت کړو،

شاه صاحب محیب تر لاس نیولی کور ته بوتلو.

پاته ورځې یې خپل کارونه سره سم کړو.

د هغه تاریخ پهٔ ورځ یې یوه لارۍ او یو موټر ونیوو، مابنام له یې د کوځې د ټولو، خلګو ډوډۍ وکړه چې نهٔ شیعه،نهٔ عسائي او نهٔ هندو پاته شوو.

له ډوډۍ وروسته یې لارۍ ته کور وروا چاوړ.

له ټولو سره یې خدای پهٔ اماني وکړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاه جي ،جبينه ،اقبال او د اقبال ښځه د ښځو وموټر ته ولاړ وو.

د خدای پهٔ اماني پر وخت، د درو سره کورنیو اوښکې څڅېدې.

شپه يې پهٔ لاره وو، بله، ورځ تر ماپښينه.

چې کلي ته ور ښکاره شو، افيسر او دينک د محيب د سرای څنګ ته ناست وو چې لارۍ او موټر يې پهٔ نظر شو.

افيسر چې موټر او لارۍ وليدو.

"دينکه اکا ! دا ده د محيب کډه هم راغله".

دينک چې د افيسر پهٔ لور حېران ، حېران کتل.

"تا اول ولې نهٔ ويل".

افيسر د دهٔ تندي ته کتل، واړه واړه يې خندل "ولې؟

زهٔ څهٔ لېونی درته ښکاردم ؟".

دينک :صاحبه زه هم ليونی نه وم ،په هر څه پوهېدم ،خو په څله مي لاس نيولي وو ،

دينک ناکراره شو، په ځغاسته لاړو، خپله ښځه او ماشومان يې خبر کړو.

له هغې خوا د ماشومانو نارې شوې.

"د بختيالۍ ترورۍ کډه راغله،د بختيالۍ ترورۍ کډه راغله".

ماشومانو بختيالۍ څهٔ پېژندله، د پلار له خولې يې اورېدلي وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوی په سرای کې خپل کور سره سماوو، ماښام تیاره کلیوالو ډوډۍ ور ته راوړه.

په هغو کې یو منو اکا هم وو چې د بس د سفر خبر یې په یاده وه.

د کورتو وره ډوډۍ یې راوړه چې میان یې له اصلي غوړو ډک وو.

دوی چې ډوډۍ وخوړه، وروسته بیا د کور په سمېدو اخته شو، ناوخته ویده شو.

سهار چې راووتو، په کلي کې اوازه وه، ملکداد برایه د شپې بار شوی دی.......................

(c) ketabton.com: The Digital Library

Novel

Bakhtyalai

Author :

Abdul Qadir Mujrim

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library